

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 1st and 3d Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

உ. புத். சஞ்சிகை. உரு.] சூர்யாசு உரு. மார்ச்சு. க. தேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, December 1, 1842. [Vol. II. No. 23.]

ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.

கூட்டுன்பவர்செய்த பிரபஞ்சநூல்.

உம் பிரிவு இம், அதிகாரம்.

கிற்றறிவு, புலனுக்கரி, பேரறிவு.

(உாசகம் பக்கத்தினின்று.)

கூ. கீழ்த்தரமான இருவகைவிலங்குகளினும் இவ்வித புலனுக்கரிச் சிவைய நாங்கள் காணவில்லை. பூச்சிகளும் புழுக்களும் ஒருபொழுதென்கின்ற தங்கடங்கு குஞ்சுகளைப் பராபரித்து வருகிறதேயில்லை, பூச்சிகள் பெரும்பாலும் தாங்கள் பிற்காலத்திலுள் குஞ்சுபொரிக்கத்தக்க இடத்திலேதானே முட்டையிட்டாலும் அவைகளைப் பராபரிக்கவேண்டுமென்ற கவலை சற்றென்கிலுமில்லை. ஆனாலும், சிலகாரியங்களில், தேனியிலும் புழுக்களிலும் நாம் காண்கிற பிரகாரமாகப் புழுவகைகள் தாங்களிட்ட முட்டைகளையும் பொரித்த குஞ்சுகளையும் பராபரித்துவருமியற்கையுடையனவாயிருக்கின்றன.

ய. நாற்காண்மிருகங்களையும் பட்சிசாலங்களையும் பார்த்தால், தாய்க்குள் குஞ்சுக்குமிருந்த நேசவறிவானது அந்தக் குஞ்சுகள் விருவறிந்து தன்னிட்டமாகுந் தன்மையுடைத்தனவாய் வரும்பொழுது அந்தநேசவுணர்வும் அற்றுப்போய்விடும். மனிதனைப்பார்த்தால், நன்மை தின்மைக்குறித்தான யோசனைக்குறிதிலையானது கிற்றறிவைக்காட்டும் உள்ளான புலனுக்கரிச்சியுடன் சேருகிறபொழுதே பின்ன பிதாவுக்குக் காட்டவேண்டிய ஒடுக்கவணக்கமும், நன்றியறிதலும், பெற்றார் பின்னயிற்கொள்ளவேண்டிய சந்தோஷமும் நன்னம்பிக்கையும ஒருவர்க்கொருவர்காட்டும் பூரண கரிசனையும் புலனுக்கரிச்சியுடையவுள் கிற்றறிவுடையவுள் நிலையுடனெருமிக்க விசைந் நேசசம்பந்தமென்றவரமான பாசத்தைப்பிறப்பிக்குது. அந்தப்பாசமானது, இதயபாசத்தினால் அதுபட்டுப்போவதேயன்றி வேறொருவிதத்தாலும் ஒருக்காலும் அதுபடவேமாட்டாது. மனிதனுக்குண்டான மிருகவியல்பைச் சுத்தம்பண்ணி அவனைமேலாவனவாக்குகிறது இந்தக் கரிசனதான்.

யக. இவ்விதப்பிரபுரணமானவும், நம்பிக்கையுமானகரிசனையை நாற்காண்மிருகங்களிலும் நாங்களிடைக்கிடையே காண்கிறதெண்டு சிலவேளையில், மனிதனைச்சார்ந்த அறிவுநாய்க்குக்குமுன்னென்று நாமெண்ணத்தக்க அவ்வளவு அந்நாய்களிலு மிவ்வதகாரியங்களை நாம்காண்கிறோம். ஒருநாய்தன்எசமானினிப்பிரேதத்தை விட்டுப் போவதிலும் அவனுடைய கல்லறையிற்கிடந்து தானுஞ் சாவதே உத்தமமென்று கிடந்த நாய்களைப்பற்றிச் சில வுதாரணங்களிருக்கின்றன. ஒருவன் கல்லறையின் எற்ற மலையிலிறந்துபோனான். அவனுடைய சாரீரத்தை இரண்டுமாதம்வரைக்குக் காணவில்லை. அவனுடைய நம்பிக்கையுள்ள நாய்தானே தன்னெசமானனுடையபிணத்தைக் காவல்பண்ணிக்கொண்டிருந்தது.

யஉ. நாய்மாத்திரமல்ல மற்றமிருகங்களிலுமிப்படிப்பட்டநன்றியறிதலான கரிசனையைக் காண்கிறோம். ஒரு பூனை ஒரு முட்டிற்குட்டியைவளர்த்தது. அது வளர்ந்தபிறகு அது எப்போதும் அந்தப் பூனை போன போனவிடத்திலே போய்க்கொண்டிருந்து பூனைக் குட்டிகளுடைய விளையாடுகிறதென்போலே அந்தப் பூனை புதுனும் விளையாடி அது எப்போவாகுதல்உறமும்பொழுது அந்தச் சத்தத்தை நேர்பிடித்தோடும்; அல்லது உருக்கமான குரலுக்காட்டும்.

யக. பேரறிவுஞ் கிற்றறிவுஞ் அதாவது அபுருவமானவேன்கேற்ற நோக்கமும் உபாயமும் சிலவேளைகளிலொருமிக்கவிசைந்திருக்கிறதைக்காட்டுமுதாரணங்களைக் காண்கிறோம். அக்கென்றபட்சி கிற்றறிவினால் நீண்ட கொப்புகளையெடுத்துக்கொண்டுபோய் உயர்ந்தமரங்களிலே கூட்டைக்கட்டுகின்றது. ஒருமுறைமேலவோன் என்ற ஊரிற்கோவிலைச்சார்ந்த சுவக்காலக்குச் சமீபமாகச்சில வுயர்ந்தமரங்கள் தறிப்பினால். அக்கென்றபட்சிகள் அவைகளைவெடுத்து அந்தக்கோவிலை முகட்டுக்கு வெளிப்புறத்திலும், உயர்ந்தபலகணியாசல் துளியிலும் கூட்டைக்கட்டின. இதே அவை

களுக்கு நல்லிடமாய்க்கண்டது. இவ்வித இடத்தை அவைகள் தெரிந்துகொண்டதினால் பேரறிவுஞ் கிற்றறிவுமொருமிக்க இசைந்ததாகக்காண்கிறோம்.

யச. மிருகச்செய்கையிலே கிற்றறிவில்செயலை நாமறியக்கூடியதாயிருந்தாலும், அதிசுபாப மெப்படியென்றகுதல், அல்லது அது சீவன் தங்கிய சடலத்திலென்னவிதமான வியற்கையையியற்றுகுதென்றகுதல் நாமறியக்கூடாது. சத்திபத்துக்கு மனிதனுடைய அறிவு குறைந்ததும், மட்டுக்கடங்கியதுமாயிருக்கின்றது சடபதார்த்தத்திலே திண்மைக்கவாச்சியினதும், சீவனிலே கிற்றறிவிலுதும், மனிதலக்கணத்திலே மனோகருவியினதஞ் செயலை நாங்கள் காண்கிறோம். அப்படிக்கண்டும், இவைகளைப்படியாகுதென்றெங்கட்குத் தெரியாது.

யடு. ஆகிலும் அனைச்செயும் படைத்தகத்தா அவைகளை ஆண்டு நடத்திக்கொண்டு வருகிறொன்ற ஒரு பாடத்தை மாத்திரம் நாம் எங்கள் மனதிலுறப்படித்திருக்கிறோம். பிரபஞ்சநூலொரேகருத்திலுலெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. நாம் பார்க்கிற ஒவ்வொரு பொருளும் மாறாத கித்தியசொயம்புவாகிய கருத்தொருவரிருக்கிறதென்பதை எங்கள்மனதிற்பதித்துவிடுகது.

யக. ஆகையால் நாங்கள் படிக்கிறகருத்தும்நோக்கமும் என்னவென்றால், அவருடையசெய்கையிலிருந்தும், வழியிலிருந்தும், வார்த்தையிலிருந்தும் எங்கள் கடைமைகளை நாங்கள் கனந்துகொண்டு எமதாசாபாசங்களை அவருடைய பிரமாணங்களுக்குக் கொத்திசையப்பண்ணுகிற நோக்கத்துக்கேயல்லாமல் மற்றும்படியல்ல. எம்மைச்சூழ்ந்திருக்குமொவ்வொரு பொருளிலும் நாங்கள் அவருடைய தத்துவபெலன்க்காண்கும்பொழுது நாங்களிருக்கிறதஞ் சீவிக்கிறதும் அசைகிறதும் அவரிலே தானென்றவெண்ணத்தை ஒருக்காலும் மறந்துபோகவேபடாது.

[The following article is the original of the foregoing.]

ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.

CHAP. V.] Instinct, Sensation, & Intelligence. [PART II.]

(Continued from page 243.)

9. In the two lowest classes of animals, we meet with nothing of this kind of feeling. Insects and worms never take care of their young. Insects, in general, deposit their eggs in places suited to the wants of the future broods, and take no further trouble about them. In some cases, however, there is a superintending care over the eggs and the young by the whole community, as in the bee and the ant.

10. In most quadrupeds and birds, the feeling of love between parents and offspring dies away as the young becomes independent. In man, the principle of intelligence, moral and rational, unites with the internal feeling of instinctive love; and a sense of gratitude and veneration on the part of the child, and of hope and delight on that of the parent, and of entire affection on both, unite with the principles of instinct and feeling, and produce that strong cord of union, which can never be broken but with the cords of the heart itself. And this is the affection that purifies and exalts the animal nature of man.

11. We occasionally find in quadrupeds traces of this generous and faithful affection; sometimes in the dog it is exhibited in a manner that makes him seem endowed with human sensibility. There have been instances in which

the dog has preferred to die on his master's grave rather than leave his corse. A man perished on the mountain Helvellyn; his body was not found till, as was supposed, he had been dead two months, and his faithful dog was then guarding the remains of his master.

12. Other animals, beside the dog, sometimes show this grateful attachment. A young hare had been brought up by a cat, and after it was grown, it continued to follow the cat, and would play with her like a young kitten; always bounding towards her whenever she purred, or uttered any call of tenderness.

13. We sometimes meet with instances of the union of intelligence alone with instinct alone; that is, of design and contrivance directed to extraordinary occasions. Rooks by instinct, build their nests in the tallest branches of the tallest trees; but once, near Melbourn church-yard, where some lofty trees had been cut down, the rooks formed their nests on the outside of the church spire and the tops of the highest windows. It was a good place for their rookery, and the choice showed intelligence united with instinct.

14. But although we can trace the effects of instinct in the actions of animals, we cannot learn its nature, nor the manner in which it operates on the living body. In truth, human knowledge is very small and limited. We see the effects of gravitation on matter, of instinct on life, and of mind on the human character; yet we do not understand how these things come to pass.

15. One lesson is most impressively taught us—that the Power which created all things, still upholds and governs them. The Book of Nature is all written by the same hand; every thing we behold bears the impress of the eternal, unchangeable and infinite God.

16. The chief end and aim, therefore, of all our studies should be to learn, from his works, and ways, and word, our own duties; and our most earnest desire should be to conform to his laws. And while we trace his influences on every thing around us, we should never forget that “in him we live and move and have our being.”

(Missionary Enterprises in the South Seas.)

தென் சமுத்திரத்தில் நடந்த சங்கதி.

(Continued from page 255.)

இவன் மரித்ததினாலே இவனுடைய பராபரிப்புக்குக் கீழாக நடந்து வந்த காரியங்கள் சற்றே குழம்பத் துவங்கிற்று. இவனுடையவுத்தியோகம் (ஊவா) என்னப்பட்ட இவனுடைய தோளனுக்குக் கிடைத்தாலும், அவனெந்தவேலையின் பராபரிப்பின்னதென்று நல்லாயிர்த்தினாலே தானதை முற்றயிப் பராபரித்துக்கொள்ளுகிறது சற்றே பிரயாசமான காரியமென்கிறதாகப் பின்னாலு வரையப்பட்டிருக்கிற காகிதத்திலே அவனுடையமுதிக் காட்டுகிறது. அதாவது அருமையான கிணைகிணை, பராபரனுடைய ஆசிர்பா தமும், கத்தராகிய இயேசுக்கிறிலுதுவினுடைய கிருபையும் உம் முடனையிருப்பதாக. நீரெங்கேயிருக்கிறீர்? நீர் செய்கிறதென்ன? சுகமேயிருக்கிறீரா அல்லது செத்துவிட்டீரோ? ஆ! நானும் நீரு மொருவரை யொருவர் கண்டதின்மேலெவ்வளவு காலமாயிற்று. (தாசினி) மரித்துவிட்டான். அவனும்முடைய முகத்தை இனி இவ்வுலகத்திற் காண்பதில்லை, அவன் காத்திகைமாதத்தில் மரித்தான். நானுமொருவேளை உம்முடைய முகத்தை இனித் காண்பதில்லையாக்கும். எங்களை இரண்டு குருமார் வந்து கண்டு போயிருக்கிறார்கள். மெஸ்தர் (பிரிச்சார்ட்டு) என்பவர் எங்களுடனேயிருக்கிறார். இச்சிலவு அக்கியானிகளாயிருந்த பத்துச் சமுசாரத்

தார் எங்களுடனே சேர்ந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஞானஸநானம் பண்ணப்பட்டார்கள். நீரெங்குவிட்டுப் போனதின்மேல் இரண்டுபேர் மாத்திரஞ் சபையிலிருந்து தள்ளப்பட்டார்கள். கிணைகிணை, ஒரு சபையைப் பராபரித்து நடத்துகிறது பிரயாசமான வேலை. அப்படியே பராபரித்தாலும் நானெல்லாவற்றையும் பார் க்கக்கூடாதபடி வேலை மிகுதியாயிருக்கிறதே. மேலும் இது ஒரு அற்பன் வேலையுமல்லவே. ஒருபின்னை பிதாமாதாவோடேயிருக்கிற காலத்தில் தானெல்லாஞ் செய்யக்கூடுமென்றுத் தானே கெட்டிச் காரனென்றுமெண்ணிப் பின்பு பெற்றிரிலலாத காலத்திலே தன் னுடைய குறைவை உணருகிறது. என்காரிய மிப்பொழுது இது போலவேயிருக்கின்றது. “சேஷன் தன் போதகனைப்பார்க்கப் புத்தி மானல்லவென்று” இரட்சகர்சொன்னார். கிணைகிணை, நீர் சேக்கிரர் திரும்பிவரவேணுமென்று காத்திருக்கிறேன். நானதிகமறிவா னியல். அறிந்திருக்கிறவைகளை அவர்களுக்குப் போதிவிட்டேன். இப்போ அவர்களுமென்னவது அறிவாளிகளாயிருக்கிறார்கள். நா ங்கள் மற்ற வைகாசிமாதத்திற் கூடுகிறகூட்டத்துக்குச் சேக்கிரம் வருவீரென்று காத்திருக்கிறோம். நீர் தந்த வள்ளம் புழுவரித்துப் போட்டது. நீர் கொடுத்தமாடுகள் பராபரிப்பில்லாமலேரடித் திரிகிறது. நீர் வருகிறபொழுது இவைகளைக் குறித்து அபிசயப்ப டாதபடிக்கு இவைகளை உமக்கறிவிக்கிறேன்.

(வஸ்கோது) என்பவரும் அவருடைய சமுசாரமும் இக்கே வத் ததின்மேல் (இராயதோங்கு) தீவில் நாங்களுருமாதம் இருந்த பிறகு அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டோம். என்னுடனே கூட இராசாவும் வருகிறதற்குப் பிரியப்பட்டதினாலே அவர் தமது கா றியங்களையும் குடிசனங்களுடைய கல்வைகாரியங்களையும் ஒழுங்கு படுத்தி அவைகளை நடப்பிக்கிறதற்கு அந்தக்கித்த உத்தியோக காரரை நியமித்தார். சுகல காரியங்களையும் ஆயத்தப்படுத்தின பிறகு நாங்கள் பயன்புறப்படுகிறதைக் கண்டறிந்து கேட்டவர்க ளெல்லாருந் துக்க இராகமும், பயனத்துக்கடுத்ததுமான பாட்டு க்களைப்பாடிச் சோலைகளிலும், பெரிய மரங்களின் திழில்களிலுமி ருந்து வதங்கிள முகங்களுடனே படித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். நாங்கள் பயன்புறப்பட்ட அன்று பின்னேரம், அநேகமாயிரஞ் சனங்கள் வந்து எங்களைச் சூழ்ந்து நின்றுகொண்டு, “அருமையானவர்களே உங்களுக்காசிர்பா தமுண்டாவதாக அருமையானவர் களை சமுத்திரத்தின் ஆழத்திலும் அவருடைய கிறுபை உங்களு டனே இருப்பதாக” என்று இவ்விதமான ஆசிர்பா தங்களைச் சொ ன்னார்கள். இக்கேதின்ற பெண்பிள்ளைகளுடைய முகரூபு துக்க த்தினாலே மதுருபமாயிற்று. ஏனென்றால் இந்தப்பிள்ளைகளுக்கு ந ல் பழக்கங்களுந் தையல்வேலையும் தெரியாமலிருந்தபொழுது, பிறுமன் அம்மாவும் வில்லியம் அம்மாவும் அவர்களையப்படிப்பட் ட வேலைகளைச்செய்யப் பழக்கினார்கள். இவர்களாலே அவர்கள் சமுசாரத்துக்கடுத்த காரியங்களை நடத்தும்படிக்கும் ஏரோப்பை யாரைப்போல உடுப்புத் தைக்கவும் பழகியிருந்தார்கள். ஆத லாவிலர்களை விட்டுப்பிரிகிறது அவர்களுக்கு மிகவுந் துக்கமாயிருந் தது. அப்படியே ஆண்பிள்ளைகளுக்கும் நான் சீவனம் பண்ணுந் தகித்த தொழில்களைக் கற்றுக்கொடுத்ததினாலே அவர்களுடையக ளை விட்டுப்பிரிந்திருக்கப் பிரியப்படாமலிருந்தார்கள். ஏனென் றால் அவர்கள் எங்களைப்பற்றிக் கொல் வேலை, தச்சுவேலைகளிலே பழகிச் சீவியத்துக்கடுத்த தென்வையான தொழில்களிலே தேறி னார்கள். ஒருமுறை நாடுவரு உருண்சிலிலை உண்டுபண்ணி, அதி னாலே ஒரு நாற்காலியிற்காலைச் செப்பனிட்டுப்பொழுது, அந்தஞ் ரிற் பிரதானி அதைக்கண்டு பிரமித்து அதைத் தன்னுடைய கழு த்திலே கட்டித் துக்கிக்கொண்டு ஊருக்குள்ளே உலாவி அதையா வருக்குங் காண்பித்து இது என்னவிதமாயிருக்கிறதென்றும், எப் படிச்செய்தாரார்களென்றுங் கண்டவர்களைவாருகின்ற பிரமிப்படைய அவர்களுடனே பேசினான். அதைக்கண்ட கிலர் தங்களுக்குந் னே இவ்விதமான கிலையை நாங்கள் விக்கிரகாராதனையை விலக்க முன்னங் கண்டதேயுண்டானால் அப்பொழுது எங்களுக்குள்ளிருந் த விக்கிரகங்களை விலக்கி இந்தச் சிலையைத்தானே தேவனாக வைத்துக்கொள்வோமெயென்றும் பேசிக்கொண்டார்கள். மேலும் இவர்களுக்குச் சீனிகாப்ச்சுகிற சூத்திரத்தையும் கயிறு முதுக்கு கிற சூத்திரத்தையுமுண்டாக்கி அதனுலமிவர்களைப் பிழைப்புக ட்த்த வேலைகளிலேவிட்டேன்.

நானும் (பிறுமன்) என்பவரும் பள்ளிக்கூடங்களுக்குப்போய் வந்தாலும் அவர்களுடைய பாஷையிலே புத்தகங்களை அச்சிப் போடாததினாலே மிகுந்த நன்மையுண்டானதில்லை. மிகுதியான வர்கள் விக்கிரக வணக்கத்தை விட்டுவிட்டாலும், அவர்களின் சில

மாத்திரம் மனத்திருப்பினவர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். ஆகிலும் விவதத்திலே எங்களுக்குப் பின்புலத்திருந்த குறாமரும் பராபரனுக்கடுத்த மாளிகையைக் கட்டியெழுப்பினார்கள்.

இந்தச் சனங்களுடனே நாங்களிருந்துவிடுவது மிகவுந் தேர்வை யாயிருந்தாலும் காலதாமதம்பண்ணாமல் (தகத்தியன்) தீவுக்குப் போகப் புறப்பட்டோம். மேலும் கடவுளினது ஒத்தாசையில் வாதபடி இந்தக் கப்பலிலே நாங்கள் (தகத்தியன்) தீவுக்குப் போவோமென்று எண்ணவில்லை. ஏனென்றால், சுண்ணாம்பிலும், பிசினிலும் மரப்பட்டைத்துப்புகளினாலும் கலந்தடைக்கப்பட்ட இந்தக் கப்பல் அந்தப் பெரிய சமுத்திரத்தின் அலைகளையெதிர்த்து நிற்குமென்று நான் நம்பவில்லை. ஆகிலும் காற்றுக்குப் கடலுக்கும் எசுமானியருக்கப்பட்டவர் சீஷர் ஒருமுறையிலே பயமடைந்தபோது கடைப்பார்த்து “அமதியாயிரு” வென்று சொன்னு ரே. அந்தப்பிரகாரமாகவே (நாநு) நரபிகைவழிக்கு இந்தப் பெரிய சமுத்திரத்திலியாதொரு மோசமுன் சம்பவிக்கவிடாமல் அந்தப் பெரிய கடவுள் எங்கையுமெங்கள் கப்பலையுந் (தகத்தியன்) தீவின் (பப்பிதி) சீருடாக்கடலிலே சேரப்பண்ணினார்.

இந்தத் (தகத்தியன்) தீவிலிருந்தவர்கள் எங்கள் கப்பலுக்குக் கண்டு விடாமல் தாங்கள். அவர்களின் கிளர் பயந்து இவர்களை என்ன செய்யவேணும் ஆரிடத்திற் கொண்டுபோயொப்புவிக்கவேணுமென்று அமர்த்தறைப்பட்டார்கள். ஆனால் நாங்கள் கரையிலிருங்கி (பிசிசாட்) டென்பவரையும் அவருடைய சமுசாரத்தையும் மிளவு தல்செய்தபின்பு மறுபடி எங்களுடனே வந்த (மாகி) இராசாவையு மக்கேயுள்ள பெரிய மனுஷருக்கும் அரசாட்சிக்காரருக்கும் அறிமுகம்பண்ணிக் கொஞ்சநாளாயங்கே தாமதித்ததினமேல் (இராயதோங்கு) தீவுக்குப்போகக் கப்பலேறி (துஅரடா) ம் ஆண்டு கித்திரை மாதம் (உசு) 22 திகதியிற் போய்ச்சேர்ந்தோம். நாங்கள் களவீடத்திற் கரையிலிருந்துவருவதான சனங்களுள்வாரு மெங்க ளைவந்து மினவி இவ்வளவுகாலமுந் தாமதித்ததென்ன? ஆகிலும் இனி எங்கள் வில்லங்கங்களுந் கவலைகளுந் திருமென்றார்கள். நானிவ் விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டதினமேல் (தமதியா) என்பவனுக்கு ம் அந்தத் தீவின் பிரதானிக்குமொரு எதிரிடையுண்டாயிருந்தது நான் வந்ததினமேல் அதை ஒப்புரவாக்கினேன். (மாகி) இராசா வுமில்லாததிலே இரண்டொமாதமாக நின்று சகலகாரியங்களையுந் கண்டதினமேல் அவர் தன்னுருக்குப் போகிறபொழுது சனங்க ள் அவருக்கு வெகுமதிகளைப் பண்ணினார்கள். அவருந் தன்னுரு குஞ்சு சுசுமே போய்ச்சேர்ந்தாரென்ற செய்தியையுமறிந்தோம்.

(இன்னும் வரும்.)

கடிதங்கள்.

To the Editor of the "Morning Star."

DEAR SIR,

Many of your readers are employed during much if not the most of their time in the study of the Bible with a view both to personal benefit and public exposition. Their pursuits are deeply interesting and vitally responsible. Rightly performed most happy will be the effects of their labours, but ignorance and negligence often bring with them consequences destructive as eternal death. Much time is wasted and important ends lost by an inattention to the manner in which qualifications such as a public teacher of Christianity should possess can be obtained. I have under weekly instruction a small class of young men who are qualifying themselves to become Christian preachers. They have frequently requested from me a few rules requisite to be observed in the preparation of a preaching exercise such as a lecture or sermon. Feeling as before remarked, that the subject is greatly important, I throw upon paper a few plain hints for their direction. Their situation is that of *hundreds* in the native church, and it is possible that there are those among your Readers to whom the suggestions I gave to my friends will be acceptable. If such is your opinion you are at liberty to insert them in your columns.

W.

Hints addressed to Native Preachers, Catechists, and other expounders of the Word of God relative to the manner in which they should prepare their public exercises.

First.—Things to be attended to before the Sermon or Lecture is begun to be written.

(1) Disengage yourself from all other business and relieve yourself from all causes that might tend to disturb you in your thoughts and studies. If

possible, be *alone*; and so far removed from others that you can, without embarrassment, read aloud from time to time what you have written. A sentence or argument or illustration often appears far different *on paper* than when *uttered with the voice*.

(2) Have within your reach (besides your Bible) the following books if you can procure them; "Cruden's Concordance," "Bible Dictionary," (Calmet or Buck or Brown) "English Dictionary," (Webster's octavo) and a "Commentary on the whole Bible," (if you can get but *one*, Scott's is the best as having references and as being worthy of great confidence. Henry's Commentary is characterized by original and rich thoughts but is not a very safe guide to a young student.)

(3) Never attempt to study the Bible without first offering up the prayer of David: "Open thou mine eyes that I may see wondrous things out of thy Law." The power of prayer upon the mind though inexplicable in its nature is wonderful in its effect. One of the promised blessings of the spirit is to guide (the mind) into all truth (See John xvi. 13.)

(4) Having determined upon the passage you will expound (or "found your text" as the phrase is) examine it carefully with a view to see that you know the ordinary and extraordinary meanings of all the words it contains.

The ordinary meaning will in general, readily occur to you, but you will often meet with words used in an uncommon sense; if so the meaning will be found in the margin of the Bible or in Cruden's Concordance (who at the head of any important words presents the various significations attached to it in Scripture.) As an illustration of this rule turn to Proverbs xvii. 16. "Wherefore is there a price in the hand of a fool to get wisdom when he hath no heart for it?" Here are three words used in an uncommon sense, *price, fool, wisdom*. You will find them fully explained in Cruden's and also in Webster's. But without such an examination, you will lose the meaning of that instructive passage. The same is true of a multitude that might be collected.

(5) Read carefully what precedes and what follows the passage, and thus discover the nature of the subject it introduces and the circumstances that gave rise to it. Is it a mere historical fact? a command? a promise? a precept? a threatening? Try to get at the train of thought that was in the writer's mind at the time he penned the passage. Put yourself as far as you can in his stead, and try to fancy yourself the writer or speaker.

(6) Carefully look at all the *parallel passages of the text*. Any reference Bible will direct you to most of them. If you can get Bagster's Reference Bible (which contains a million and half references) it will greatly assist you. If you have time and opportunity *write out* these parallel passages (except in cases where the reference may be to historical facts which may simply be referred to;) Such an examination will throw a flood light upon what you are about to expound. For example, turn to Luke xii. 15. "Beware of covetousness;" or to 1 John v. 21 "Keep yourselves from idols." Place before you all the parallel texts of either of these passages and you will be greatly assisted in giving form to your thoughts.

(To be continued.)

நேமிவட்டஞ்சூழ்ந்த பூமிவட்டமெங்குந் தாரகையாலிருந் தன்னத்தொலைக்குந் தருமத்துரைக்குச் சந்ததம் வந்தனர் தந்தனம்.

அய்யாவே,

எத்தைத் தடைசெய்தும் இத்தைத்தடைசெய்யா துங்களுத்த ம பத்திரிகையினோர்கோணத்திற் பத்திரித் தெமக்கருள்செய்யப் பிராத்திக்கிறேன்.

கறுத்தவர்கள் உண்மையைச் சொல்லப்போறபோது தானுஞ் சிறிது பொய்யைக்கலந்து சொல்வார்களெனவோர் மகாத்துமா வால் "Evidences of Christianity" என்னும் புலதகத்திலெழுதியிருக்கிறதை நான் வாசித்தநாள் தொட்டு அத்தை நம்பாமவ்ருந் தேன். ஆயினும் தங்கள் தாரகை, உயிம். சஞ்சிகையின் கண்ணே "ஆதிநாராயணச்செட்டியார் சிவப் பிரகாசம்" எனக்கையொப்பமிட்ட கடிதத்தாலது மெய்யென அத்தாட்சிப்படுத்தப்பட்டது. சிவப்பிரகாசனெனவார் பத்துக்கொன்றேனுங் கதையை விதையாது சரிக்குச்சரிவதைத்தார். ஐயோ! முகத்துக்குத்தோற் று அபிசாரியாடினாற் குலத்துக்கேனமென்ப் பெண்டுகள் சொல்வ தையேனு மிவர் அறிந்ததிலையா? அதன்பொருளைக் கொண்டதில யையா? அடிக்கொப்பிலின்று துனிக்கொப்புத் தறித்தவரைப்போ ல இவருமெங்களுக்குந் நடந்ததைபெடுத்து இல்லாததைத் தொ டுத்துவெம்மூர்த்தாரகைவழியாய்விடுத்தாலார் நம்புவார்கள். போ துமான பிரபுக்களில் (உா.) பேர்மட்டுக்கெங்கே யிருந்தார்கள்னென்ற ி" ஆ, (உய) சனங்கள் மட்டுக்குறிந்ந்தார்கள். கறுத்தவர்களு டைய நாத்நாரும் வீட்டிலும் இரண்டெழும்பும் இரண்டறைகையு ள்ள வொருசாரிலே, (உா.) சனங்கள் தின்றதை வாசிப்பவர்களு

பாருங்கள். சிவப்பிரகாசனெழுதினதைத் தேருங்கள். ௨௫-௨௬, போடியன் தாள்வாரத்திலேயுந் தெருவண்டையிலும் நின்று விளையாடினதை இன்னுமனேகரென்று வன்னித்தார். அவர்கேவந்த செனங்களிலும் அதிகப்பேர் காசுக்குக்கையெழுத்துவைக்கிறேர மோடிவிட்டார்கள். பள்ளிக்கூடச்செலவு சகலமும் - ஈதும், இறை சால்கணக்குப்போடப்பட்டுது. அதிவட்டியாகிய-௩௦, இறைசால் தான்மாதிச்செலவு இதற்குக் கூடியதொகையும் கையொப்பக்காரரும் மிகச்சொற்பம் பணங்கொடுக்கச்சம்மதித்தவர்கள் (௩௩) பேர்மாத்திரந்தான் அதில் அதிகத் தொகையாய்க்கொடுத்தவர்கள் (௩௪) பேர்(௨) இறைசால் முதல் வாங்குகில், ௨௩. இறைசால், மற்றும் பேர் கால் அரை முக்கால்-௧, இப்படியேகூடிய முழுத்தொகை - ௩௧ இறைசால் அல்லது இதின் முதலாகிய இறைசால்-தூர், இதைச் சிவப்பிரகாசனப்பவர் நினைத்ததிலும் அதிகப்பணஞ் சொந்தமுதையு சொன்னதுயாதுகாரணம்பற்றி? இவ்விதமுக்காந்திரங்களாயிதுபிழைபென்று யாவற்குமறிவிக்கிறேன். இது சத்தியம் இதை இவ்விவிலுமொழிபெயர்ந்தாவீப்பத்திராதிபதிக்குத்திய துத்தியம். கூட்டத்தில்நடந்த உண்மையை எழுதுகிறேன். அவர் குறித்த திகதியிலன்று(௧௩) மணித்தியாலத்தில் சங்கங் கூடப்பட்டது. கூடியதை நல்லொழுக்காய் வைக்கத்தேரியாமல் வந்தவர்களொருவரு மிடைவிடாமற் பலகதைகளையும் பேசினார்கள் இதில் குத்திரவார்த்தைகளைத்தான் அதிகமாய் வழங்கப்பட்டன முதலிவார வேளாண்மையைப்பற்றியுந் செட்டிகள் யாபாரத்தைப்பற்றியுந் தியானித்தாக்கொன்றிருந்தார்கள். இந்தக் கல்விச்சாலையின் ஒழுங்கைப்பற்றி எழுதக் கந்தர் குமாரன் ஆறுமுகமென்பவருளுக்காரும்படி பிரபுக்களால் கட்டினையிடப்பட்டார். வாலகப்பிரமணியரையரென்பவர் பள்ளிக்கூடங்களின் திட்டப்பட்டதெப்பற்றிப் பேசுகிறதை எழுதச்சொன்னார். இந்தக் கல்விச்சாலைக்கு இரண்டுபாத்திரமொன்றும், பராபரிப்புக்குப் பஞ்சகவையர்களென்றும், வாசிக்கத்தக்கபின்னகையல்லாமல் மற்றவர்களைச் சேர்க்கிறதெல்லையென்றும் ஒழுங்குத்திட்டம் முடிக்கப்பட்டது. இதின் செலவு மாசம்(௩௦) இவ்விதசால் இப்பள்ளிக்கூடத்துக்குச் செவ்வாய்க்குமையாந்தோறும்பிரபுக்கள் கட்டும்வேண்டியதெனச்சொல்லப்பட்டது. சனிக்கழியமையாந்தோறும் பிரசங்கம் பண்ணவேண்டிவாலகப்பிரமணியையர் சொன்னார். அதெவ்விதமென விவரப்பட்டது. அதற்கையர் சொன்னது விக்கரகங்களை வணங்குகிற விதமெப்படியென்றும் இரவிலே தண்ணீர் மொண்டு கொண்பெருகிறது பாவமென்றும் பகவிலே மொண்டுகொள்வது புண்ணியமென்றும் இது பிரசங்கமுறையெனச் சொல்லப்பட்டது. இந்தத்தண்ணீர்என்கிறதில் பாவபுண்ணிய மின்னதெனத் தாரகைவழியாகக் காட்டினால் இவருக்கு வெருமதி பண்ணலாம். இச்சங்கத்திலொருநாதிக்கமும் நடந்தது அதென்னவென்றால், நல்லூர் மனப்படிமுதலியார் சரவணமுத்து என்பவர் பிள்ளைகள் பிரியப்பட்டபடிபடையாத்திரம் படிப்பிக்கவேண்டுமென்றார். இதற்கு வண்ணகரிவிருந்த ஒருபூசி ஒரு கடைப்பொறித்தார். அஃதென்னவென்றால் இச்சங்கக் கூடுகிறபோதே சைவசமயத்தைப் பிரபலப்படுத்தவேண்டுமென்றுசொல்லித் துவங்கி இரண்டுபாத்தியும் நியமித்தருக்க, இச்சங்கத்தில் கணக்கைமாத்திரம் படித்து அதன் பின் யாபாரக்கசுவத்துக்குப்போகப்பிரியயார் ஒரு பொடியன்வந்தால் அவன் சைவசமயத்தில்த் தேறுவதெப்படியென்றுதான். இதற்கு “எண்ணம்” என்றது மூன்றுகாலத்தும் வருமெனவகுப்போல், கணக்கு தமிழ்ப்பாடையிற் சேர்ந்ததல்லவொவென வடைகொடுத்தார் மேற்குறித்த இலக்கணம். இப்படி இவர்களுளறிக்காசுக்கேட்கவெழுமிய யோமுதேயலாமல் வேறொன்றுமங்குநடக்கவிலலை. இப்பொழுது சண்முகச்சட்டமியார் என்னுமொரு உவாத்தியாரைப் பிடித்துக்கொண்டு பிள்ளைகளைவிடச்சொல்லிப் பெற்றாகிய எங்கனக்கேட்கிறார்கள் நாங்கள்மெங்கள் பிள்ளைகளைக் கட்டுமெனசைச் சிவப்பிரகாசன்கருதியுமத்ததை அதுசரிக்கும் பாதிமாரி-த்தில் விட்டால் மற்றச் காரியமெப்படியாகுதல் போகட்டும் கொஞ்ச நல்ல படிப்பையும் நன்மாதிரியையும் கற்றுக்கொள்ளலாம் இப்பள்ளிக்குவிட்டால், இரவிலே தண்ணீர்எனவேண்டாமென்று பிள்ளைகளுக்கிவர்கள் பிரசங்கித்தால் எங்கள் பிள்ளைகளைவாங்க வட்டியை படிஞ்சோற்றுப்பாளைக்கு வார்க்கவுந் தண்ணீர்எனவிடார்கள். நானுஞ் சைவசமயத்தைத்தான் அதுசரித்துவந்தேன். அதிலொரு உண்மையு மெனக்குத்தொற்றவிலலை. எங்கள் குருமாரைக்கேட்டால் ஒவ்வொருத்தரு மெவ்வொரு விதமாகுதுகிறார்கள். ஒருவர் “உத்தம நா

சிகாசுரணம்; அந்நம்மங்கன்னியாதானம்; மத்திமத்தாமபூல கைவேத்தியம்; அன்னதானம் விதுதா விதுதா” என்கிறார். மற்றவருந் தனக்குப்பிடித்ததை யுளறுகிறார். ஆனால் கிறிஸ்துமார்க்கத்திலெவென்கிலொரேயுண்மையைக்கண்டேன். அது என்னவென்றால், உலகமெவ்வுருப்போய்ச் சிறுட்டிகளாகிய அனைவருக்கும்வானராட்சியத்தினுண்மையைப் பிரசங்கியுக்களெனச் சொன்னவசனமெங்குமுன்னிலையில் நிறைவேறுகின்றதுமன்றிப், படிப்பாளிகளுக்கும் புத்திவான்களுக்கும் மறைத்து உண்மையானவேதத்தைப் பாலகருக்கு வெளிப்படுத்தினேன் என்றது சரியாய் மட்டைக்களப்பில் நிறைவேறுகின்றது. இன்னும் மகாபூகிகளும் நற்குணசாவிக்களமாகிய சில பிரபுக்கள் குருமாருக்கே ஒத்தாசைசெய்து வருகிறார்கள். உதாரணமாகச் செல்வத்திலேயுந் கல்வியிலேயுமதிக மேம்பாடுள்ளவர்களாகிய மகா கணம்பொருந்திய றி. றி. உடுப்பிட்டி அருளம்பலமுதலியார் அமேரிக்கைக்குருமாருக்கு(சது) பரப்புத் தறை வல்லவெனியிலே கொடுத்திருக்கிறார். இன்னும் மகா கணம்பொருந்திய றி. றி. உடுப்பிட்டி திருவல்லை குமாரசுவாமிமுதலியாரும், ஈடு, பரப்பு மிகியோனுக்கு உபகாரம்பண்ணியிருக்கிறார் இத்தால்கிறிஸ்துமார்க்கமே அதிகமெனத்தோற்றுக்கின்றது. நான் சைவ, விட்டுண, குமான், மகமது, கிறிஸ்துமார்க்கத்தவர்களெல்லாரையும் மிகவுந் தாழ்மையோடும் நேர்மையோடுங்கேட்கிறதென்னவாகில் நானினிப்பின் வினாவும் வினாவுக்கு ஒவ்வொருமத்ததோருந் தங்கள் தங்கள் மார்க்கத்திலுள்ள மறுமொழியைச் சுருக்கமாய் அறிவிக்கவும் அதன்பின்புது அதிகமென அறிவிக்கும்படியுத்தான். அஃதென்னவென்றால்

வினா. நான் இரட்சிக்கப்படுவதற் கென்னசெய்வேன்?

இவ்விடம்

ஞானப்பிரகாசன் வரப்பிரகாசம்மற்றவனும் சொயப்பிரகாசன் புத்திரனுமாகிய தன்னயப்பிரகாசன்.

பத்திராதிபர் குறிப்பு.

மேலே பயிர்நக்கு செய்திருக்கும் கடிதத்தைப் பற்றி நாங்கள் கவனிக்கவேண்டிய இரண்டு மூன்று காரியங்களுண்டு. அவையாவன,

கவது. மேலேச் சஞ்சிகைவிற பிரகாசஞ்செய்யப்பட்ட சிவப்பிரகாசத்தினுடைய கடிதத்தின் தோரணியையும் இப்பொழுது தன்னயப்பிரகாசம் அவர்களால் எழுதப்பட்டு வருந் காரியத்தை யும் உய்த்துணர்ந்து பார்க்கும்பொழுது ஒன்றுக்கொன்று போதாமாய் இருப்பதால் சொல்லப்பட்ட சங்கத்திலுந் நடந்த காரியங்களின் உண்மைகளைப் பற்றி எழுதுகிறதற்கு ஒரு எழுத்துக் காரியகத்தன் அல்லது அதற்கென கியமித்த ஒரு தகுதியான ஆளிருக்கவேண்டிய தவசரமென்று காண்கின்றது. உதாரணமாக, இச்சங்கத்தில் ஒருவராயுட்பட்டுக் குணத்திலுந் கனத்திலும் பணத்திலுந் தனத்திலும் அதிகமாய்ப் பேரோங்கிவளர்ந்த மகா கணம்பொருந்திய றி. றி. முத்துவேலுச் செட்டியார் அவர்களைப்போற்றப்பட்ட ஒருவர் இச்சங்கத்தில் நடந்த காரியங்களை எழுதுவதுண்டானால் இப்படிப்பட்ட போதாபெதமான தோரணிகளுண்டுபடவும் மாட்டா. அவர் சொன்ன காரியங்களும் உண்மைதானென்று நாங்கள் நம்பியுக்கொள்வோம். எதுகாரணத்தினாலென்றால், அவர் சிவசமய விசுவாசியாயும் அதின் கோட்பாட்டுக்கிசைத்தவராயும் இன்னுஞ் சிவமதத்தை அதுசரிக்கிறவர்களுடைய நயப்பாட்டுக்குட்பட்டவராயும் இருந்தாலும் அவர் தம் சங்கையைக் காத்துத் தம்நெசர்களால் வரந் கணத்தைப் பேணும்பொருட்டே உண்மையான காரியங்களை எழுதுவாரென்று நாங்கள் காத்திருக்கப் போதிய நியாயமுண்டு.

உவது. “அங்கே வந்தவர்களில் அநேகமேபேர் காசுக்குக் கையொப்பம் வைக்கிற நேரம் ஓடிவிட்டார்கள்” என்று தன்னயப்பிரகாசம் சொல்லுகிறார். அது புத்தியும் நற்கருத்துமுள்ள சனங்களுடைய யோசனைக்குத் தகுந்ததானே. ஏனென்றால் சிவப்பிரகாசனங்களிடத்திற் பணம் தாருங்கென்று கேட்கிறபொழுது அத்தப்பணம் தருவதினால் எங்களுக்குள்ள பலன்வருமென்றுக் கேட்கிறது நியாயம். நல்லறிவைப்பணஞ் செலவழிக்கும் விதக்குக் கொள்ளலாம். நற்படிப்பின் அருமையைச் சகலரும் பேணுவதினாலேதானிப்பொழுது பிறாமாதாப் பிள்ளைகளைவட்டுநகர் சாஸ்திரப்பள்ளிக்கூடத்தில் விட்டுத் தங்கள் சொய செலவாக அவர்களைப் படிப்பிக்கிறார்கள். இன்னும் ஒவ்வொருவருந் கிறிஸ்துசமயசாஸ்திரத்தானே மற்றுந் தானுந் எந்தாலுனத்தினை

ம் அதிக மேன்மையுடைத்தெனச் சொல்லுகிறார்கள் கிறிஸ்து மார்க்கத்தை அறிய பகைக்கிறவர்கள் தானே அதில் தீட்டியபோதன்கள் ஒழுங்குகள் மற்றைய போதனைகளிலும் அதிகம் மேம்பாடுடைத்தாய் இருக்கின்றனவென்றதாகவுஞ் சொல்லியிருக்கிறார்கள். விலிவ ஆகம நூலை அதிக கவலையுடனே வாசித்தறிந்த எந்த அக்கியானி அதில் மேலான போதகங்களில்லையென மறுதலிப்பாள்? அப்படி ஒருவனுமில்லையென்று நாங்கள் நினைக்கிறோம். சனங்கள் பெரும்பாலுஞ் சொல்லுகிறதென்னவெனில், கிறிஸ்து சமயஞ் சத்திய வேதந்தான் ஆகிலும் நாம் என்ன செய்வோம், அதற்கொப்பமுடிய நடந்துகொள்வது தெண்டிப்பதானையென்கிறார்கள். இப்போ பார்த்தால் ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனிலும் அவன் அபலிவிருக்கிற அக்கியானியே பொய்யிலும், கபடவஞ்சனையிலும், கற்பு நெறி தவறிலுஞ் சற்றே சாதிப்புக்கொண்டவனாயிருக்கிறான். இப்பேர்ப்பட்ட பொல்லாப்பை ஒரு கிறிஸ்தவன் செய்தானென்று சாட்டும் அந்தச் சூற்றந்தானே, மற்றுஞ் சமயாசமயங்களில் இல்லாத மேன்மை கிறிஸ்து சமயத்தில் மாத்திரம் உண்டென்றே திருட்டார்த்தப்படுத்துகின்றது. கிறிஸ்தவர்களுக்கயலிருக்கும் அக்கியானிகளிலும் கிறிஸ்தவர்கள்தான் சன்மார்த்த நடைபிறி கதித்தவர்களாய் வருவார்களென்று நாம் காத்திருக்கவேண்டிய நியாயமெனன? அல்லது சில கிறிஸ்தவர்கள் அக்கியானிகளைப் பார்க்கிலும் நன்னிலையிற் கேடுகெட்டவர்களென்பதைக் காண்கும்பொழுது, மற்றுமேனிய கிறிஸ்தவர்களை விட்டு இவர்களை மாத்திரம் புறம்பாகச் சொற்றுக் கிறிஸ்தவர்களென்றழைப்பதென்னத்துக்கு? கிறிஸ்து சமயாசமயங்கள் படிப்பது மிகவும் மேன்மையானதென அனைப் படித்தறிந்துகொள்வதற்கு ஒரு பிதாவானவன் தன் செலவாகத் தன் பிள்ளையை விடுகிறான். இதே அந்த ஆகமத்திலுள்ள மேன்மை. உகிதமேம் பாடாள் நடை ஒருவனுக்குத் தேவையானால் அவன் அதிலே மாத்திரம் தேடியுடையலாம். இவ்வூர்ப் பிறந்த எங்கள் கிணெகிதர் இப்பொழுது இவ்ந்தக் கருத்தின் உண்மையை அறிந்துகொண்டிருக்கிற தங்கள் பிள்ளைகளை விட்டு அதைப் படிப்பிப்பதிகமென்றுய்த்துணரவேதுவாயிருக்கிறதை நாம் காணும்பொழுது மிகவுஞ் சந்தோஷப்படுகிறோம்.

ஒருவன் சன்மார்க்க நடையிற் தேறி அதின் வழியாய்த் தன்னுடனெடுத்த மனிதருக்கு நன்மைவிருத்தியுள்ளவனாய் வரப்பண்ணத் தகுதியுடைய என்ன மேலான போதகங்களும் கட்டளைகளும் ஒழுங்குகளும் சிவமதத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன? அவைகளின்னவின்னவையெனக் காட்டிப்படிக்குத் தரக்கூக்குக் கடிதம் எழுதிவரவிடுப்பவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். மெத்த புகழ்ஞஞ் சங்கைவாக்கொடுமென்றிருக்கிறவர்களிடத்திலே இக்கேள்விகளை அநேகமுறை நாங்கள் கேட்டபொழுது அவர்கள் அனைவரும் அதற்குக் கொடுத்த மறுமொழி என்னவெனில், “சிவசமயத்தல் அப்படிப்பட்ட காரியம் ஒன்றுமில்லை” என்றுதான். யுத்திவாக்களாய் இருக்கப்பட்டவர்கள் இவ்விடவுக்கு வேறுவித விடை பகராதிருப்பதனால் மேற் சொல்லிய விடைதானே சரிவிரையென்றங்கிகாரம்பண்ணவேண்டுமென்பது துலாம்பரமாய் இருக்கின்றது. ஆகையினால் ஒருவன் சன்மார்க்கநடையிற்றேறி அதின் வழியாகத் தன்னுடனெடுத்த மனிதருக்குப் பலனுள்ளவனாய் வரப்பண்ணத் தகுதியுடைய போதனைகளும் ஒழுங்குப் பிரமானங்களுஞ் சிவசமயத்தல் இல்லாததினால் இது காரியத்தை மாத்திரம் சற்றே எல்லாரும் ஊன்றித்தியானிக்கும்படிக்குக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். இப்படியே சிவ சமயத்தல் யாதொரு மேன்பாடில்லையென நாங்கள் சொல்லுவதுதப்பிதமாயால் அதில்தேம்பா இன்னொருவராகுதல் சொல்லவதற்குக்குச்சந்தோஷம். அப்படி ஒருவராகுதல் நாம் சொல்வதற்குப் பெத்தமாகக் கொல்லாதிருப்பதே, தாரகையை வாசிப்பவர்கள் நாம் கூறினவைதானுண்மைமென ஒத்திணங்கிக்கொள்ளவேண்டியது. உண்மையென்றுத்தித்துக்கொண்டெவங்கள் கிணெகிதரை நாங்கள் கேட்கிறதென்னவனாலு, சிவசமய வளர்த்திக்கொடுக்கப்பட்டபணத்தினால் உங்களுக்குக் கைமாறாக வரும் பலபலவன்களெனின், ஒருவனுடைய சன்மார்க்கநடையைத் தேறப்பண்ணி அவனைச் சகலருக்கும் நயமுள்ளவனாக இருக்கத்தக்க தகுதியுடையவராத சிவசமயத்தல் உண்மைமென உண்டு உண்டானால் அதன் விவையென்ன? அது எவ்வளவுக்குப் பெறும்? அது ஒரு சலவக்குப் பெறத்தடியால் அத்தை நாம் தன்னி அசேறி அப்படிப்படுத்துவது எங்கள்

கடமை. இக்கேள்வியினால் கிறிஸ்து சமயத்தை உரைத்துப் பார்க்கும்பொழுது அது மாற்றுக்கு நிலாதே போனால் ஒரு முறையோடே அதை நாம் தன்னி எறிந்து அதிகம் கியாயமும் பலனும் அளிக்கத்தக்க விசுவாச மார்க்கத்தை நாமுத் தேடியுடைய வழிபார்க்கவேண்டியது. ஒருவன் நன்னடையிற் தேர்ச்சிகொள்ளுகிறதற்கேற்ற யாதொன்றும் அக்கியானத்தில் இல்லையென்று நாம் சொல்வது போல அப்படியே கிறிஸ்து மார்க்கத்திலும் ஒன்றுமில்லையென்று நாம் சொல்லக்கூடாது. கிறிஸ்துமார்க்கத்திலுள்ள மேன்மைபென்னவெனில், அது மனிதரைத்திருத்தி நன்னடை யிற் தேறிவரப்பண்ணுகிறது. பாவத்தைவிட்டோயப்பண்ணுகிறது. அதை மாத்திரமே நாம் பிரதானமாய் நெகிக்கிறோம். அது தினுடைய பிரதான நோக்கங்களில் ஒன்றென்னவெனில், அது மனிதரைச் சீர்திருத்திச் சீர்கொள்ளப்பண்ணுகிறது. அது மனிதரை நல்ல உத்தம நாயகரும் பிதாக்களுமாக்குகிறது. அது நற்குணமுள்ள பெண்காதிக்கும் மாதாக்களுமாக வரப்பண்ணுகிறது. அது சகலருக்கும் பயனுள்ள குமாரர்களுங் குமாரத்திகளுமாக வரப்பண்ணுகிறது. அது சகலரையும் நல்ல கிணெகிதர்களாகவும் அயலகத்தாராகவும் இருக்குமாடிப்பண்ணுகிறது. நல்ல இராசாக்களாகவுங்குடிசனங்களாகவும் வரப்பண்ணுகிறது. ஊரடங்கலும் உத்தமசத்திய கிறிஸ்தவர்களாகவருவார்களால், இப்பொழுது ஊரிலுசாடி மனிதரைக் கெடுக்கிற திற்பந்த தீவினையிலிருந்து ஊரிலுசாடி ஒரு முறையிலே இவ்வுரைவிட்டபுறப்பட்டுப்போம்.

சிவசமயத்தல் இப்படிப்பட்ட தாக்கக்கொண்ட பெறுபெறுன காரியம் இவ்வையென்றும், உண்டென்று சிவசமயந்தானே சொல்லுகிறதில்லையென்றும் இத்தை வாசிப்பவர்கள்தானே கேட்டியாய் அறிவார்கள். உலக முழுதும் சிவபத்திக்காரராய் விட்டால் அப்படி வந்தவர்களுடைய நடை சன்மார்க்கத்திற் தேர்ச்சிகொள்ளுமென்றொருவனுக்காத் திருக்கவேமாட்டான். பின்னே ஒவ்வொருவனும் தன்னுடைய விசுவாசபத்தியைக் கெடுத்துப்போடாமல் பெரிய பொய்யனுக் கபடனுமாய் வந்துவிடுவான், ஒவ்வொருவனும் பெரிய விசாரியாயுமலிவான். ஒவ்வொருவனும் அருதிகளுக்குத் தஞ்செய்கிறவனுமாய்ப்போய்விடுவான். ஒவ்வொருவனும் உலுத்தகிராமணியாயும் வந்துவிடுவான். அவன் முன்னிருந்ததிலும் பெருமைக்காரனாய்ப்போயும்விடுவான். அந்தக் கேள்வியை மறுபடியும் கேட்கிறோம். அப்படிப்பட்ட சமயத்தின் விவையென்ன? அதற்கேன் பணக்கொடுத்தோத்துணை செய்கிறீர்கள்? அப்படி ஒத்தாசை செய்கிறவர்களுக்கு விலிவ ஆகடஞ் சொல்வதைக் கேளுங்கள். ஏசாயா. ௫௫. அதி. ௨—நம். வசனங்கள். “நீங்கள் அப்பயில்வாததில் பணத்தையுந் திருத்தியாகாததிலே உங்கள் பிரயாசத்தையுந் செலவழிப்பானேன். நீங்கள் நமக்குச் செலிக்கொடுக்கவேகாபித்து நலமானதைச் சாப்பிடுங்கள். அப்பொழுது உங்கள் ஆத்துமாக்கொழுப்பானதினாலே மகிழ்ச்சியாயிருக்கும். உங்கள் செலையைச் சாய்த்து நம்மனைக்குவாருங்கள்” கேளுங்கள் அப்பொழுது உங்கள் ஆத்துமாப் பிழைக்கும்.

நவது. கடைசியாகத் தன்னயப்பிரகாசமவர்கள் “நான் இரட்சிக்கப்படுவதற்கென்னசெய்யவேண்டும்.” என்ற கேள்வியை எடுத்துப் பாரப்போமாக. இக்கேள்வியுடனே மற்றக்கேள்விகளையுமொளப்படுத்திப் பார்க்கும் பொழுது, இக்கேள்விக்கு முன்னே அக்கேள்விகளெல்லாம் யாதொரு பயனற்றவைகளாய்ப்போய்விடும். இன்னும், “ஒவ்வொரு மதத்தோருந் தங்கடங்கள் மார்க்கத்திலுள்ள மறுமொழியைச் சுருக்கமாய் அறிவிக்கவும், அதின்பின் அதிலெது அதிகமென அறிவிக்கவும்.” என்று தன்னயப்பிரகாசமவர்கள் கேட்டது சரிதான். ஆகையினால் அந்தந்த மதத்தவர்கள் தங்கடங்கள் மார்க்கத்திலுள்ள மறுமொழியை எழுதி அத்தை உதயதாரகையிற் பிசுக்குடையுப்படி எவ்கனிடத்துக்கனுப்புவார்களென்று காத்திருக்கிறோம். இந்த மேலான காரியத்தைப்பற்றிச் சகலருக்கும் நாங்கள் விளங்கப்பண்ணுவது எங்களுக்குச் சந்தோஷம். நாங்கள் மெத்த அவாவுடனும் விருப்பத்துடனும் சலவையுஞ் சங்கையையும் ஆவிதசமபத்தையுந் முயற்சிகொண்டி தேடினோமையானால் நாங்கள் சாகும்பொழுது ஒருக்காலுஞ் சாகாத நமது ஆத்துமாக்கொஞ்சக் காலத்துக்குச் சந்தோஷத்தில அலவது திற்பந்தத்தில் முயற்சிகொண்டிருக்கும்.

ஆந்தக் கேள்வியைச் சகலருஞ் சந்தோஷமாயெடுத்துப்பார்ப்போமாக. நாம் சகலரும் வருமாபெண்ணடியுக்கேள்வி ஐதுதான்

இக்கேள்வியைப் பற்றித் தீர்ப்புச்சொல்வதிலே நாங்கள் பாரபட்சமாய் அல்லது ஒருபாட்டுக்குச் சாய்ந்தவர்களாயிராமற் சகலரும் நடுநிலையையாயிருக்கவேண்டியது. இத்தை நாங்கள் தேவ அனுக்ரகத்துடனுந் தாழ்மையான குணத்துடனும் எடுத்துப் பார்ப்போமாக. நாம் இந்தக் கேள்விவைப்பற்றி மோசமாய்த் தீர்ப்போமேயாகில் அது எங்களுடைய நம்பிக்கைக்கும் பாக்கியத்துக்கும் அனவரத காலமுங்கேடாயிருக்கும். ஆகையினாலே சைவ, விஷ்ணு, சீரோமான், மகமது மதத்தைப் போதிக்கிறவர்களெல்லாரும் தங்கடங்கள் விசுவாசவொழுங்கின்படி சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் இக்கேள்விக்கு மறுமொழிகொடுக்கும் படி நாங்கள் கேட்டு மன்றுகிறோம். அதாவது நான் இரட்சிக்கப்படுகிறதற்கு என்ன செய்யவேண்டும்? நாங்களும் எங்கள் சமய விசுவாச கோட்பாட்டின்படி மறுமொழி சொல்லுவோம். அப்பொழுது பாரபரனுடைய மகிமைக்கும் மனதுனுக்கு வேண்டிய நன்மைக்கும் தகுதியான காரியங்களை விசுவாசிப்போமாக.

[Translation of the foregoing.]

Thanks to the equitable gentlemen who dispel the darkness of all the earth, encircled with the ocean, through the medium of the Morning Star.

SIRS,

Though you sometimes defer the publication of communications, I beg that you will give this a place in a corner of your valuable paper, without delay.

It is said in a book called "Evidences of Christianity" written by a devout man, that "whenever the Hindus have occasion to speak on any subject, they mix some lies with the truth."

This I have not fully believed; but I find it corroborated by the communication of Adenarayana chettiar Sevaperagasam that appeared in the 20th No. of your paper. The said Sevaperagasam out of ten things has not told one truth. As a man foolishly chopping the stem of the branch on which he stands, so he collecting what has taken place in our village, and adding his own inventions has sent it for publication in our village Star. Who can believe his statements? He says, "More than 200 persons were convened" at the meeting. Whereas there were only about 20 persons present. Let your readers judge, how 200 persons can be convened in the area of a house having only two rooms on each side.

Sevaperagasam further says—"many of the attendants were obliged to stand in the verandah and road." Those were only boys playing in the verandah and road. Most of the people who had assembled went away when the subscription was about to be collected.

It was said to be necessary to collect 3,000 rix dollars, which at 12 per cent interest would give 30 dollars a month for the support of the school. But only 13 persons have subscribed; and of these 3 persons contributed the principal amount. If these 3 give 2 dollars a month that will be the interest on 200 dollars. The amount collected by the subscriptions of 4 of a dollar, 2 of a dollar, 2 of a dollar, and 1 dollar is only 11 dollars per month, which will pay interest only on 1100 dollars. Why then did Sevaperagasam say the money was as much as was expected. Thus it may be known that what he said is not true. I will now give a true account of what took place at the meeting.

The meeting was convened on the 30th of September at 6½ o'clock, P. M. The attendants being unaccustomed to any regular method of doing business, began many at a time to tell various stories, some of which were false and deceitful. The Medaliars spoke of matters which had reference to their farms, and the Chettiars of those which had reference to their trades. Aromogam, the son of Condar was requested to make out the rules of the school, and Superamanier Ayer told him to write what had been said about the regulations of the Association. This regulation was that "there should be five principals, and two teachers, and that none should be admitted to the school who cannot read; and further that the expense of the school would be 30 rix dollars a month." Superamanier Ayer proposed, that a meeting of the members should be held every Saturday—and when it was asked for what purpose it should be held, he replied—"To show the manner of worshipping idols—and that the drawing of water in the night is sin, and the drawing of water in the day is meritorious."

Messrs. Editors, if he will show through the "Morning Star" what is the sin of drawing water in the night—and what is the virtue of drawing water in the day he shall have a reward.

A dispute took place in the meeting. Mr. Manapulle Medaliar Saravanamootoo, of Nelloresaid—"that the pupils should be required to study only what they pleased." Then an intelligent man of Wannarponne replied,—you proposed to appoint two teachers; if a boy attend the school and study only Arithmetic, and then go to a trade, how can he improve in the

knowledge of the Siva religion?" To this Saravanamootoo answered, cunningly, "Does not the study of the Agamas include the knowledge of Arithmetic, and does not the study of Arithmetic include the knowledge of the Agamas?" As I said before, when they came to take the subscription nearly all went away—having spoken this and that. This is all that has happened there.

Now we parents are requested to send our children to Mr. Sanmoogam; but if we send them there, and they are taught that they should not draw water in the night—then they will oppose us, when we draw water to put into our rice pots; but we are certain if we put our children under the missionaries, that they will get useful knowledge and form good characters.

Though I have professed the Siva religion, I am not convinced of the truth of it. Every Guru has his own doctrine, and they do not agree with each other. One teaches after this manner, another after that. One says "it is unprofitable to give rice to the poor;" "To bestow a daughter in marriage without receiving the customary gift, is of small merit; to give betel, is more meritorious, but to give medicinal snuff is the highest of these acts of virtue;" &c. another says something different.

But in the Christian religion some things are plain.—The verse "Go ye into all the world and preach the gospel to every creature" is fulfilled in our sight. Also the verse—"thou hast hidden these things from the wise and the prudent, and hast revealed them unto babes," is being fulfilled at Batticaloe. Moreover many intelligent people are willing to assist the missionaries, being convinced that the people are greatly benefited by their efforts. For instance, Mr. Arulampalam Mudaliar of Oodipit'y, who is both wealthy and learned, has given to the missionaries a lot of 45 lachums of land, and Mr. Coomaraswamy Mudaliar, has also given a lot of 150 lachums.* This shews that the Christian religion is esteemed, and should be supported.

I make one request of the followers of all religions—the Sivas—the Vishnus—the Mohammedans—the Romanists—the Protestants;—I beg them to answer briefly and plainly from their authorized books, this question, viz. *What shall I do to be saved?* By the answer to this we may judge which is the true religion.

Yours, &c.
S. TANNAYERPERAGASAM.

Remarks on the above.

There are two or three points in the above communication on which we wish to make a few remarks.

1. The disagreement between the statements of Mr. Sevaperagasam and Mr. Tannayerperagasam shews the importance of having a secretary, or some authorized and responsible person appointed to give a faithful account of the proceedings of the meetings referred to. If such a man for instance as Mr. Mootoo Veloe chettiar, who is extensively known as a person of intelligence, honour and probity, were to give the public an account of the proceedings in which he is said to have participated, there would be no occasion for contradictory statements being made. We could believe what he said; because we have reason to think he has too much self-respect, and too much regard for the esteem of his friends—to be led into partial and prejudiced views of the Siva faith—however closely he may be beset by those whose interests are identified with its support.

2. It is said by our correspondent "that most of the people went away when the subscription was about to be collected." It speaks well for the good sense and rational views of a people when they inquire of those who solicit their money—what equivalent they will give in return. Useful knowledge is worth paying for, and it is a cause of congratulation and thankfulness to those who are friendly to the moral and intellectual improvement of the Tamil people—that the value of a good education is now so well appreciated, that fathers are willing to pay for the support of their children while being educated at Batticaloe. The superiority of Christian science and Christian morals over all other sciences and all other codes, is acknowledged by every man with any pretensions to candor, who has ever examined them. There have been found those even amongst the most violent enemies of Christianity, who were honest enough to confess the incomparable excellence of its moral precepts. And where is there a heathen who has carefully read the Bible, who will pretend to deny the superior excellence of its moral instructions. We think there is not one. The general remark of the people that the rules of Christianity are good, and

* We understand Mr. Coomaraswamy has only offered to give the lot on certain conditions.—Editors.

too strict for them to walk by; the expectation that every Christian will be less addicted to lying, deceit, unchastity and profanity than his heathen neighbors, and the charge of insincerity that is made against the professing Christian who indulges these vices—go to prove that there is an intrinsic excellence in the Christian religion that does not belong to other systems. Else, why are those who profess to be Christians expected to be better in their morals than their heathen neighbors? Or why are those professing Christians who are known to be no better in their morals than their heathen neighbors called *rice*-Christians to distinguish them from others who are true and sincere?—Education in the knowledge of Christian science and Christian morals is something that is truly valuable;—it is what a father may well afford to pay for, to have imparted to his children. It is the *only* basis on which a truly *virtuous* and *useful* character can be formed. And we sincerely rejoice that some of our native friends are beginning to perceive the truth of this sentiment, and to feel its importance in regard to the education of their children.

But what is there in the peculiar doctrines and precepts of the Siva religion that is adapted to improve a man's moral character, and fit him to be useful to his fellow men? We ask any of our correspondents to point it out to us. We have asked the question of respectable and intelligent men many times, and the answer they have uniformly given is, *there is nothing*. And if intelligent men can give no other answer to this question—it is plain that this answer is the true one. We therefore call the attention of our readers to this point, as one deserving of their serious consideration. *There is nothing in the peculiar doctrines and precepts of the Siva religion that is adapted to improve a man's moral character or fit him to be useful to his fellow men.* If we are wrong in uttering this statement, we shall be glad to be set right, by evidence to the contrary. But if no contrary evidence can be produced, our readers must allow it to be true. If it is true, as we suppose it is, we ask our friends—what equivalent they will get for money expended in supporting the Siva system? Is that which does not improve the moral character or promote the usefulness of man of any *real value*? If so, how much is it worth?—We think it is worth nothing, and that it ought to be rejected. If Christianity could not abide the test of this question, we would reject it at once, and seek a more reasonable and a more beneficial faith. But it cannot be said of Christianity as it may be of heathenism, that it contains nothing that is calculated to improve a man's moral character. The *reforming principle* of Christianity is its glory. It is this which we peculiarly love. It is this which we commend to the notice of our readers as its distinguishing characteristic. One of its chief objects is—to reform men; to make better husbands and fathers—better wives and mothers—better sons and daughters—better friends and neighbours—better kings and subjects. And if men were universally to become sincere Christians, more than half the misery they now suffer would be at once removed.

Our readers well know that the heathen system has no such influence and pretends not to have. If the world were to be converted to the Siva faith no one would expect any improvement in the morals or the happiness of men. Every one might be as great a liar and cheat—as great an adulterer—as oppressive of the poor—as covetous—as proud, as he was before—without sully the purity of his faith. We therefore repeat the question—What is the *value* of such a system? Why will you contribute to its support? Hear the language of Scripture to such as you. Isaiah lv. 2-3. "Wherefore do ye spend money for that which is not bread? and your labour for that which satisfieth not? Hearken diligently unto me, and eat ye that which is good, and let your soul delight itself in fatness. Incline your ear and come unto me; hear and your soul shall live."

3. We now turn the attention of our readers to the concluding question of our correspondent—"What shall I do to be saved?" All other questions fall into insignificance when brought into comparison with this. And our correspondent has truly said "by the answer that is given to this question we may know which is the true religion." We hope some one of each of the different sects will furnish the desired answer

for publication in our columns. We shall rejoice to be instrumental of throwing light on this all-important question before the minds of our readers. If the fleeting objects of time—if learning, wealth, and honour, may engage our warmest desires and our unwearied attention, with the certain prospect that every advantage thus obtained will terminate with our earthly existence—surely the interests of the never-dying soul with its capacities for endless progression in happiness or misery may reasonably engage our serious attention for a season.

Then let us come to the consideration of this question, as friends, and not as opponents. It is a question in which we all are equally interested. It is one in the decision of which it behoves us all to exercise an independent, unprejudiced, and sound judgment. Let us come to the consideration of it with a humble spirit, and with a desire for the divine direction. A wrong decision of the question on the part of either one of us will be fatal to our hopes and happiness for eternity. We therefore call upon the priests and teachers of the Siva and Vishnu faith, and upon the teachers of Mohammedanism and on the Romish priests to answer the question briefly and clearly according to their respective belief—*What shall I do to be saved?* We will at the same time answer it according to our belief. Let the answer which is most suitable to the glory of God and the wants of man be believed.

இலாவேலின் இராசாவாகிய தாவீதின் சங்கீதம்.

[A Psalm of David, king of Israel.]

(சுள மீ.) சங்கீதம்.

தேவனே, பூமியிலே உமது வழியும், பூமியுள்ளோர் சகலருக்குள்ளும் உமது இரட்சிப்புத் தெரியத்தக்கதாக,

நீர் எங்களுக்குங்கி எங்களை ஆசீர்வதித்து உமது நிருமுகத்தை எங்கள்மேற் பிரகாசிக்கப்பண்ணும்.

தேவனே, சனங்கள் உம்மைத் துதிப்பார்களாக. சனங்கள் யாவரும் உம்மைத் துதிப்பார்களாக.

தேவரீர் நிதானமாய்ச் சனங்களுக்கு நியாயத்தீர்ப்புக்கொடுத்துப் பூமியிலுள்ள சனங்களை (நன்றாய்) நடத்துகிறபடியினாலே பூமியுள்ளோர் சந்தோஷப்பட்டு ஆனந்தமுழக்கமிடக்கடவர்கள்.

தேவனே, சனங்கள் உம்மைத் துதிப்பார்களாக. சனங்கள் யாவரும் உம்மைத் துதிப்பார்களாக.

பூமி தன் பலனைத் தரக்கடவது. எங்கள் தேவனுடைய தேவன் எங்களை ஆசீர்வதிப்பாராக.

தேவன் எங்களை ஆசீர்வதிப்பாராக. பூமியின் எல்லைகளிலுள்ள யாவரும் அவருக்குப் பயப்படுவார்களாக.

முறையீடு. இரட்டை ஆசிரியம்.

கீர்பெருநன்மனம் புத்திசித்தந்தின் தேருமறிவானதோடு சென்றலுமெட்டாத ஒன்றானமெய்ப்பரன் செப்புகட்டளைமறுத்த தியுண்பாதர்கள் நீதிவழியழியாது செய்யதயவாலனித்த தேடரியகுருயேசு நாதரனுவேதமொடு சீடர்குருமார்கடம்மைத் திரக்கெடுத்தேந்தர் மாருக்கெதிர்நாய செய்யமுற்கணைகள் தூவிச் செயமுறுதுமென்றுசுதர்வேதசித்தந்தைசபை சேனையின்றலைவ மார்கள் [மயிர்கள் கினந்துமெல்லையை முறுக்கியும் உறுக்கியும் கிதைக்கிறுச்சேனை சித்தானவித்தைபல கற்றலும் ஊர்க்குருவி செங்கருடனாகவருமோ ஏர்பெருகுமனான மெண்ணடங்காததோரு ஏகபரனானமோ

எட்டியை அருந்துமெலி கெட்டிகெட்டியென்று எவ்வளவுபுனகிக்
கினும் [தர்கான்
எள்ளளவுபொழுதன்றி உள்ளபடியாகுமோ எத்தரென்றுரை பித்
ஏகபரனாளுயேக வேசரியிலேறலா விழிவுசெய்தவரைவட்டி
இடாரையோவழிபட்டுஅழிபட்டுமாழிபட்டு எய்துதோயாதுமறியேன்
ஏதமுது பாசராய் உரலேறமிகேதுமிணைமாடரேது செய்வார்
இடையிலவருதுயரதனை அறியாதுகளவெடுத்திடர்விக்நாசமோ
சம் [தருவார்

இதுசாபமடைவதல்லாது வேறெந்தவகை இரட்சணியை முத்தி
ஊர்பெருகுஞ்சையே சென்னையே வங்கநீளம் உயர்மதுரைவங்
கைகிவே [யே

ஒன்றிரீப்பாடியே யாழ்ப்பாடியேமற்ற ஒண்கரைப்புதுச்சேரி
உன்தவக்கிறிஸ்தத்தயார் இவர்களுக்கீடுகதிராக உதைப்பதைக் க
ண்டு விண்டு [ன்தோ

ஒன்றுமொழியர்மலே வாய்ப்பாத்திநிப்பரோ ஒரு புத்திசொல்ல எ
ஒதரியபாதக்குச் செய்தக்கினிக்கடவி னுட்படுதுரோகிகட்காய்
உயர்தேவன் மனுவேஷமதவெடுத்தேயீட்க உயர்விட்ட அன்புக
ண்டு [ல்லா

உணர்வற்றுஆவினைக் கன்றுமுட்டிக்கொன்று ஊண்பாலருந்தவி
துயர்விட்டதன்மையாய்த் திபமனைவிட்டிலேன் ஒருகோடியுயிர்க
ள்கெடுமோ [துரைக்

கார்பெருகுமனுபோத சதுர்வேதசங்கமான் கைகாட்டியாடுச
கண்கொண்டுபார்க்கவோர் பார்ப்பாரிலாமலே கலைத்திடவுனக்
கு எளிதோ

காட்டிலகனைந்துபயிர்நாட்டப்புகுந்திற்ற கான்மாமலைவேடனைக்
கரடிக்குலம்வனந் தமருந்துமாய்வபோற் கனவிந்து விதமதலநர்
கடவுள்செயல்குறியாது அவரடியரொடுபொருது கைப்பட்டு நர
கில்லீழ்வார்

கருவாமகிவபத்திருநாமஅவபத்தி கதர்கண்டபனிவிண்டபோற்
காகிந்துமதமரைக் காசும்பெருமலே கரையவுள்கருணைபொழிவாய்
கத்தனும்முத்தியருள் சுத்தனும் யேசுபுகழ் காட்டுமறை நாட்டுபர
னே.

அருளுதையம் (யகம்.) இலக்கப்பத்திரிகையிலிருந்தெடுத்தது.

முறையீட்டுக்குத்துணையீடு—ஆசிரியலிருந்தம்.

(அருளுதைய எழுற்றவர்களுக்குப் பலகாலும் வந்தனம்.)

சீர்மேவுதிரியேககடவுளருள்பெறறெங்கு திருவளர்கிறிஸ்து தலை
யாரு

சேர்சபைதனக்குநிகரிந் துமதகித்தாந்த திறலற்ற சபையதாமோ
செப்பரிய செவ்கதிர்க்கிணைகொலோ வெண்கதிர் சிம்புளுக்கரிக
ளெதிரோ

திரிகர்க்குவுற னுக்கிணைகொலோ அனுமலைசெம்பொந்திரும்பிணை
யதோ

நீர்மேவுநீர்க்கு வலதுவுக்கிணையதோ நிலையற்றமலமாய்கைதான்
நிலமலமவதாரமனுவானருகு யேசுநிருபனுக்கலகையினையோர்
நித்தமுஞ்சித்தாந்தர் யேசுமதகண்டனம் நிகழுபல ஞாலகனெல்
லாம்

நிட்சயமொடுகற்பித்தினும் நற்சமயநேர்வழிக்கிணையதாமோ
நீர்பெருகுநதிசுழிலங்கை சென்னகரமாய் நிகழ்த்துமென் னுட்கே
ளே (னர்கனோ

நின்வசத்தெப்பொழுது முன்புகன்றிடுதலைவர் நேசமுங்கொண்ட
நில்லாது சிமலனருளில்லாத மதமொரீறுபட்டழிவதன்றி
நிற்குமென்றவர்கள் மொழிவாய்மதத்திடுகதைபைநெஞ்சினிலமுத்
திடாதே

வார்கொண்ட வீசையை முறுக்கிச்சிதைக்கிலென் வறிதுபல்லைக்
கழக்கிலென் (ன்

வஞ்சனைகள்சற்பனைகன்மிஞ்சவேசுக்கில வாரநாட்பிரசங்கிக்கில
வல்லரோ இக்கிலிலதுரைமக்களருள்வாரி வருதுறைக்கெதிராவ
ரோ

வண்டரேவின்மொபதியெனப் புகழ்கொண்ட வண்மைசெறிமுத
வியாரே.

இப்படிக்கு

யாழ்ப்பாணம் மானிப்பாய் } சதுர்சாய்கைகித்தடைசமுங்
கார்த்திகை மீ. உசுதி. } மிகலசெதுரன்.

SOOTHSAYING.—சோசியம்.

ஓர் சோசியக்காரன் ஒரு கிறிஸ்தவனைச் சந்தித்து அவனுக்கு
இன்னின்னவழியால் நயம் வருகுதென்றும், நடீடம்வருகுதென்ற
ம், மாறி மாறி உத்தியோகத்தைப்பற்றியும், செல்வத்தைப் பற்றி
யும், வெற்றி தோர்வியைப்பற்றியும், நெடுகச் சொல்லிக்கொ
ண்டிருந்தான். கிறிஸ்தவன் கவனமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்
து கடைசியிலே எல்லாஞ் சொன்னார் சரியென்றுவைத்துக்கொள்
ளுவோம். நான் உமக்கு இப்போது ஏதாவது தருவேனோ; தர
மாட்டேனோ? தருகில் என்ன தருவேன்? இவைகளைமாத்திரஞ்சொ
ல்லும் என்னுன். உடனே அந்தச் சோசியக்காரன் விழித்துக்கொ
ண்டு, ஐயா, இதுவெல்லாம் பிழைக்கிறதற்கெடுக்கிற வேஷமென்
துசொல்லி முகங்கொழுவனவாகுகின்ற ஏதாவது கிடைக்குமென்
துபார்த்துக் கொடாததுகண்டு ஐயா, நீர் நல்ல ஆசாமியீ தட்டா
ரத்தெருவிலே ஊசிமாறவந்தேனெயென்று சொல்லிப்போய்விட்
டான்.

அருளுதையம் (யகம்.) இல. பத்திரிகையிலிருந்தெடுத்தது.

பஞ்சாங்கம்.

மார்கழி மூ.

சாதிமீ மார்கழி, யசுதி. முதல் தைமீ. மகதி. வரைக்கும்.

தா.	தி.	வா.	நட்சத்திரம்.	திதி.	யோகம்.	கரணம்.
ந.	தி.	வா.	நட்சத்திரம்.	திதி.	யோகம்.	கரணம்.
14	க	பு	பு	14	சு	சு
15	உ	வி	கா	15	தி	சு
16	க	வெ	ரோ	16	சு	சு
17	ச	ச	மி	17	சு	சு
18	ரு	ரா	தி	18	பி	சு
19	சு	தி	பு	19	சு	பி
20	எ	செ	கு	20	தி	மா
21	அ	பு	ஆ	21	சு	நா
22	க	வி	ம	22	ப	வி
23	வ	வெ	பு	23	ஷ	பி
24	யக	ச	உ	24	ஸ	யக
25	வஉ	ரா	அ	25	அ	யக
26	யக	தி	சி	26	ந	சு
27	யச	செ	சு	27	எ	சு
28	யக	பு	வி	28	சு	தி
29	யச	வி	அ	29	தி	சு
30	யஎ	வெ	கே	30	ச	சு
31	யஅ	ச	மு	31	சு	வி
Jan.						
1	யக	ரா	பு	1	பி	சு
2	உ	தி	உ	2	சு	அ
3	உ	செ	தி	3	தி	சு
4	உ	பு	அ	4	சு	சு
5	உ	வி	ச	5	ப	சு
6	உ	வெ	பு	6	ப	சு
7	உ	ச	உ	7	ஷ	சு
8	உ	ரா	ரே	8	ஸ	யக
9	உ	தி	ரே	9	க	அ
10	உ	செ	அ	10	சு	சு
11	உ	பு	யா	11	ந	சு

வியாழக்கிழமைச் சங்கிராந்தி நாடி. ம. வினாடி எல். மகரரவி.

SUPPLEMENT TO THE உதயதாரகை.—MORNING STAR.

உ. புத். சஞ்சிகை. உரு.] துஷாசு ௨ (௪௩). மார்கழி. க. தேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, December 1, 1842. [Vol. II. No. 23.]

GARDENER'S CALENDAR FOR DECEMBER.

MADRAS.

Mean Temperature 76.4—Average fall of rain 4.61.

In the beginning of the month sow French beans, scarlet runners, broad and Windsor beans. Peas sown in this month rarely pod, although they grow luxuriantly. Plant out celery from boxes to beds, and remove from beds to trenches. Sow cabbages and knol kholes, and transplant as above. Vegetable marrow may be sown in the early part of this month in light rich soil. Earth up the stems of the plants as they increase in growth and peg the leading branches at a joint, and they will strike roots.

Potatoes may be planted until the end of this month, but those sown during the fortnight are most likely to succeed. Seed potatoes procured from England or the Cape are preferable to those grown in this country. When potatoes are planted whole the produce is finer than when they are divided into two or three pieces, but the same number of potatoes yield a larger crop by the latter than by the former method. Cape potatoes plant on the 18th of December; made their appearance on the 30th of that month and were ripe on the 16th of March. Potatoes should be planted in beds fully exposed to the sun. In rather shady places the crop is small, and when altogether excluded from the direct rays of the sun they produce nothing.

Europe vegetables are scarce during the early part of the month, but all sorts of pavalikai, pumpkin, water pumpkin, brinjals, podalankai, sweet potatoe or valley kelango, sawri kelango, yams, cavally kelango, and cennally kelango are plentifully supplied in the markets. Fruits are scarce, except plantains, guavas, and oranges. The samondee flower and rose are to be had in great abundance.

BANGALORE.

Mean Temperature 69½ inch of rain measured.

Apples are still in—young trees should be grafted, and cuttings put down to graft seedlings on. All vegetables in season. A good month for sowing melon and cucumber seed, as well as peas, radish, and spinage; but very few other vegetable seeds. Most of the exotic plants will have ceased flowering; the beds should therefore be dug up and manured with a soil composed of 2-3 vegetable and 1-3 well decayed animal manure. Turn out and examine the dahlia roots. Prune the roses.

(Explanation of a stanza in Avayar requested.)

துரைக்கோ.

அனக்கர்புடைசூழமவனியிடையெங்கும் விளக்கொளித்தாரகை விரித்தகத்திருள்சீத்திமெகன்றறிவுடைத் துரையலர்களுக்கு நித்தியர்ந்துத்தியரு சத்தியர் தத்தியம்.

புவிமுழுதேற்றிமெடுபுகழ்பெற வல்லவையினவியற்றப்பட்ட செய யுள்கருள் “துடியாட்டுபெண்ணார் மடியினெருப்பு”என்னுள் செய யுள்கருப்பொருளெனக்கு விள்ளாயையான் முற்றறிவுடையோராய்மொழியாகும் பெரியோரற்பறிவுடையோனகத்திருணிக்கி நன்வி டைக்கொடுத்தருள் செய்யக்காத்திருக்கிறேன்.

இப்படிக்கு ஓர் மாணக்கன்.

அச்சுப் பிறை.

நீடூழேவைச்சஞ்சிகையிற் பிரகாசஞ்செய்திருக்கிற இலாடசங்கிலி தம் முத்துமாலக் கணக்கில், “தரமருவுமொருநாறு யிருநாறு நா லுக்கு நா லுநாறு மிவைபார் தகைமைபெறு கணித்தொகை திரி புகல்பவரையசலை”என்று “தரமருவு மொருநாறுயிருநாறு தரி நாறு தருநாறு நூறுமிவைபார் தகைமைபெறு கணித்தொகை பு கல்பவரையசலை” என்று திருத்தி வாசிக்கும்படி சகலரையுட்கே ட்டிக்கொள்ளுகிறோம்.

உதயதாரகை முகாமைக்காரருக்கு

துரைக்கோ,

தங்கள் அகியுத்தம் பத்திரிகை உ, புத்தகம் உய. சஞ்சிகையி ல், C. S. R. C. என்னைகையாப்பம்வைத்தகடித்தையும், அதற்கு மதுமொழியாகத் தாங்கள் வரைந்த குறிப்பையும் பற்றி என் சி ற்றறிவுக்குத் தோன்றிய சில கருத்தை வெளிவிடத் தங்கள் பத்

திரிகையில் இடத் தர மன்றுகிறேன்.

பின்னிட்ட புரட்டாகிம். கதிர். பிரகாசஞ்செய்த துதன கதை யை C. S. R. C. என்பவர்பொய்யென்றென்னவெண்ணத்தோடெ முத்தக் குணத்தென்று விளங்கவில்லை. விவித சமயத்திலுமுள்ள எத்தனையோ குருக்கள், தபோதனார் தங்கடங்கன் நிலைதவறி மோ சம்போனதாய் இருக்கும். இது துதனமோ? பலவீன மனத்தை யுடைய மனுச் சுபாபத்துக்கு இயல்பாமே. அப்படியிருக்க ஒ ருவன் செய்த பழதைக் காண்பித்துப் பிரகித்தப்படுத் துவதினல் அந்தத் துற்றுணத்திற் பழக்கமான யாதொருவன் இருப்பானாகில் அவன்திருத்துதலுக்கும் வழியாகாதோ? இம் முயற்சியில் மெய்யா ன திருச் சபையை இகழ்ந்ததாக எட்டிற்றர்மாரை ஏன் குறை பேசவேணும். ஒவ்வொரு குருவும் ஒவ்வொரு திருச் சபையோ? ஒரு குரு குற்றஞ் செய்தால் வேத எழுத்து முழுதும் பழுதாபட்ட தோ? அல்லது அப்பேர்ப்பட்ட ஒருவனில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ச பையோ? மெய்யான திருச் சபை ஏதென்று படித்தறியும்படி எ ட்டிற்றர்மாருக்குப் புத்தி சொல்லுகிறவருக்கே திருச் சபை ஏதே னவும் அவ்வசனத்தின் அர்த்தம் ஏதெனவும் விளங்காமையால், வை தீக் சாலதிரத்தில்தெளிந்தவராகவே தோன்றுகின்றது. மேலும் கிறிஸ்து பிறந்த அந்நாளும் வருஷம் ரோமானு வேதத்தில் இருந்த லாதரென்ற குரு பின் அத்தமையுதவித்துப்படுருடெஸ்டாண்டெ ன்னும் ஓர் ஆகமத்தை உண்டுபண்ணினதாகப் பேசுகிறார். இது நடந்தது துடுமாயம் ஆஹ். அவர் சொல்லுகிறபடி. அவர் ரோமா னு வேதத்தில் இருந்த அவத்யையும் வேதம் உண்டுபண்ணின அ வத்யையும் பார்த்தால் ஆயிரத்துச் சிலவான வருஷக் காலம் அ வர் சீவித்திருந்ததுபோலாயிற்று. இதிலால் அவர் சரித்திர விசே ஷங்களிலும் கரைசண்டவராகவே தோன்றுகின்றது. இன்னமு ம் அதிலுள்ள பிழைகளை ஒவ்வொன்றாய்க் காட்டப்புகின் விரிவாகு மென்றமையால் இவ்வளவில் திறுத்திப் பத்திராதிபர் குறிப்புக்குத் திரும்புகிறேன்.

என்னருமைத் துரைக்கோ, இப்பெயர்ப்பட்ட வியாத்த கதைக ளுக்கும் வீண் கடிதங்களுக்குத் தங்கன்பத்திரிகையில் இடங்கொடு த்ததையும் தங்கள்வாரபட்சமான குறிப்பையும் காணும்போது ஆச்சரியத்துக்கு நிமித்தமாகுது. தங்கள் குறிப்பிற்சொன்னபடி. பாவம் விற்றுப் பணம் வாங்கின குருவின் நாமதேயத்தையும் அந் தந்தப் பாவத்தின் விவரையும் தயவு செய்து சொல்லுமாட்டார்களா? ஒரு குருவிடத்திற் பணம் கொடுத்துப் பாவம் கொள்ளும் பயித்தியனொருவன் உலகத்தில் இருப்பானென்றெவரும் நம்புவார் களா? அந்தத் துரை குறித்த யெனவாவென்ற ஸ்தலத்தில் ஸ்தா பிக்கப்பட்ட வேத நூலப்பிலடத்திற் கற்ற சீஷரில் ஒருவன் தானே? அப்படியாகல் இன்னமும் அப்பேர்க்கொத்தவர்கள் அங்குண்டெ ன நம்பினால், ஆஹ்! நம்பயிர்க! நம்பயிர்க! ம்மலும் அந்தக்குரு இ டைச் செய்தாரெனச் செப்புலிக்கச்சொல்லும் நியாயமோவெனி ல் இச் சரித்திரத்தைப் பற்றிப் பற்பல போதிய அத்தாட்சியைக் கொண்டு பற்பல காலங்களினுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் ஐயமற விசுவசிக்கிறோமென்று தாங்களே மெய்ச்சுக்கொள்ளுகிறீ ர்கள். கெட்டி செட்டி! ஒரு காலஞ் சமயானுசரித்தேற்ற விள க்கத்திற் சொல்லப்பட்டதற்கு ஆவுக்கினியென்னுங் குரு போதிய அத்தாட்சி. வேறொரு காலத்தில் உதயதாரகையிற் சொல்லப் பட்டதற்கு எட்டிற்றர்மார் அல்லது (தாங்களே சொல்லிக்கொ ள்ளுகிறபடி) அதிபதிகளாகிய நீங்கள் போதிய அத்தாட்சி. விடா கையுங்கள். இன்னமும் ஒவ்வொரு காலத்தில் அந்தந்தப் பத்தி ரிகைகளிற் பிரகித்தப்படுத்தி அத்தாட்சி அதிகப்படுத்தப் பிர யாகியுங்கள். அத்தோடே உன் சகோதரனுக்கு கிரோதமாய்ப் பொய்ச்சாட்சி சொல்லாயாசுவென்றதேய வசனத்தையும் அய ராதிரும்பீர்களாக.

ஆதர் பழய வேதத்தைத் திருத்தினதல்லாதே புது வேதம் ஸ்தாபித்தல்லவென்று ஒப்புவிக்க நீங்கள் சொல்லுகிற நியாய மோவெனில், ஒரு புதுப் புடைவையில் அழுக்குப்பிடிக்கும்போது நாங்கள் சழுவுகிறோம். அப்படிச் செய்தவேண்டில், அதொரு

துப் புடைவை அல்லது வேறொரு புடைவையென்போமோவென்
கிறீர்கள். ஒருபோதுஞ் சொல்லக்கூடியதல்ல. புடைவை அழுக்கா
கவழுக்காக வெளுக்கிறது. வெளுக்க வெளுக்கப் பழசாகிக் கிழிந்
து போகிறது. யாவரும் அறிவார்கள். கழுவி அறிந்த நீங்க
ளும் அத்தை மறுக்கக்கூடியதல்ல. ஆதர் வெளுத்துக்கொடுத்த
வெதமென்னும் புடைவையை அவருக்குப் பின் எத்தனையோமுறை
வெளுத்துப் பழசாகித் துண்டர் துண்டமாய்க் கிழிந்து உலவாய்
ப்பிரிந்து பிறெஸ்திரேயன், அனவலுஸ்திரேயன், மேதோமஸ்திரேயன் முத
லிய வின்னாமனேக பிரிவுகளாய் போனதை இரேனியுசையரால்
செய்யப்பட்ட பூமி சால்திரம் (சாஉஅ)ம் பக்கமுதல் (சாநு)ம்
பக்கம் வரையும் வாசித்தயாவரும் எவ்வளவாகிலும் அறிந்துகொ
ள்வார்கள். ஆனாலும் மேற்படி ஐயர் எனக்குத் தந்த தேவனா
க்குப் புத்தகத்தில யோவானுடைய சுவீசேஷத்திற் காண்கிறபடி
கிறிஸ்துநாதரை அத்தனை பங்கப்படுத்தி வதைத்த பூதராகிலுந்
தையலில்லாத அவர் சட்டையைக் கிழிக்கத் துணியாததினால் அ
து அப்பொழுது இருந்தபடியே முழுதாயிருக்கின்றது. அதில்
அருக்குப் பிடிக்கிறதில்லை. வெளுக்கவேறொரு ஆதர் தேன்
வையுமில்லை. அத்தைத் தேடிச் கண்டுபிடிப்பீர்களாகில் பாக்கி
யமடைவீர்கள்.

ஆதரென்ற ஒரு தான் பண்ணின சத்தியத்தை மறுத்ததும்
போதாததாய் ஒரு கன்னியாஸ்திரியையும் அந்தப்படியே மறுக்
கப்பண்ணிச் சமுசார மார்க்கத்தில் உட்பட்டதாக அவர் சரித்திர
ஞ் சொல்லுகின்றது அவர் படுத்த கட்டிலைச் செருமானிய தே
சத்திலுள்ள அவரதுசாரிகள் அவர் இருந்த வீட்டில் இன்னமும்
பதனடபடுத்தி வாசற் கதவில் உயர்ந்த உலாந்தாய் பாஷையில் எ
ழுதியிருந்த கவியை ஒருவர் இங்கிலாந்திலுள்ள பரிசுராகித்தா
ர்: அதாவது,

Luther lodged within this little room
When first he did into the cloyster come
In memory whereof we still do keep
The bed-stead upon which he us'd to sleep.

இத்தால் அவர் கட்டிலிருக்கும் இடம் அறிந்தோம், (அது நடுத்தி
ரையால் அவருக்குச் சாட்சியாக அதுவரைக்கும் பதனடபடுத்த
நியாயந்தானே.) ஆனாலும் அவரிடத்திலோர் துடைப்பக்கட்டையி
ருந்ததென்றும் அதாரிடத்திலென்றும் துவரையில் அறியாதிருந்
தோம். பின்னிட்ட தங்கள் பத்திரிகையில் பாப்பு உத்தியோகத்
தால் வந்த கசாகுளக் குழப்பையைக் கூட்டிப் பெருக்கித் தள்ளி
விட்டாரென்ற வசனத்தினால் அது தங்கனிடம் இருக்கின்றதாகத்
தோன்றுகின்றது. தும்போ? மிலாரோ?

ஏன் இப்படி வீண் அலப்புக்களால் இத்தை வாக்கிக்கிறவர்களை அ
லட்டுப்பண்ணவும் அவரவர் கொண்ட பத்திக்கொள்கையைக் க
லைக்கவுந் தெண்டிக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட வீண் கதைகளா
லத்தங்கள் என்னஞ் சுபலமாமோ? இந்த வீண் முயற்சியை விட்
டீர்களாயிற் சில வேளை உங்களுக்குக் கையொப்பக்காரர் அதிகப்
பட்டு வருமானம்வரலாம்.

ஆதராகஉஅ. அற்பகியு. நகதி. இப்படிக்கு
கொழும்பில் ஒரு தராககோல்.

பத்திராதிபர் குறிப்பு.

தராககோல் வைக்கவேண்டிய நோக்கமென்னவென்றால், யா
தாமொரு பொருளின் சரிநிலை நிறையின்னதென்று அறியும் பொ
ருட்டேயன்றி மற்றும்படியல்ல. தராககோலென்னும் பேரைச்
சூட்டி அது போலத் தனது கையொப்பத்தையும் நாட்டி மறு
பேருடைய எழுத்தை ஆராய்ச்சிசெய்கிறவன் தானுய்த்துணர
வேண்டிய நியாயத்தையும் அவற்றின் தோரணியையுஞ் சீர்தூக்கி
ப் பார்த்துக் கோட்டமும் வாரபட்சமுயின்றிச் சரியான தீர்மான
த்தைச் சொல்லுகிறதில் மெத்தச் சாவகாசமும் விளிப்புமுள்ளவ
னாய்வே இந்ருக்கவேண்டியது. மேலும், “தராககோல்” எனக்
கையொப்பத் தரித்தவர் தான்கொண்ட எண்ணத்தில் அவர் எவ்
வளவு நானயவானாயிருந்தாலுஞ்சரி ஒரு தராககோல் செய்யவே
ண்டிய வேலையை இவா செய்யாதுவிட்டாரென்றிவர் எழுதின க
டித்ததால் வெளித்துப்போயிற்று. அவர் பரிசா சம்பண்ணப்பி
ரபெத்தனப்பட்டால், அது அவருக்கும் அவருடைய நேசருக்
கும் வினோதத்தை கொடுக்கும். ஆனாலும் மற்றும் பூசுகளும்
விவேகிகளும் சரவடமில்லாதவர்களுமுடைய எண்ணத்துக்குஅ
து அவருடைய நியாயத்தின் சத்துசாரத்தைக் கெடுத்துப்போடு

மென்பது சத்தியம். ஒரு போதிய நியாயத்தை எடுத்து அதை
த் திட்டார்த்தப்படுத்தும்பொருட்டுப் பழிப்பும நெழிப்பும வேண்
டியதில்லை. அப்படிப்பட்ட ஆயுதப்பரிசைகளைப் பாலிக்கிறவனை
ஒன்றும் அறியாதவனென்ப பெரும்பாலும் உத்தேசிக்கிறார்கள்.
ஆகையினால் “தராககோல்” எனக் கையொப்பத்திட்டினவர்
இனிமேல் உதயதாரகைக்குக் கடிதங்கள் எழுதிவரவிடப்பச் சம்
பலித்தால் இவ்வித விபரீத சாமாத்தியங்களை அவரை விட்டோட்
டி வாட்டிச் சகலருக்கும் ஒப்பமுடியப் போதிய நியாயங்களையு
ம் அத்தாட்சிப்பிரமாணமாய் நடந்த காரியங்களையும் வரைய அ
வருடைய மனத்தைப் பிடித்துவிடும்படி அவருக்கு நன்மதி ஏற்று
கிறோம்.

இப்பொழுது நாயிருந்தித்தவர்களும் ஆராய்ச்சிசெய்யவேண்
டிய பிரதான காரியங்களென்னவெனில்,

கவது. உதயதாரகை உ. புத். (யசு, மஎ.)ம் சஞ்சிகைகளின்
தூண், தெற்சல என்னும் பேரையுடைய ஏகாங்கியைப் பற்றிக் கூ
றப்பட்ட தூதன கதைக்குப் “பாவத்துக்கு முற்பட்ட மன்னிப்
பு” என முகவுரைபோட்டு இடைவிடைக்கிரயம் பாப்பு மத்த்வர்
கள் பண்ணிவருகிறார்களென்று நாம் சாதித்த உண்மையைப் பற்
றியும்,

உவது. தெற்சலையும் சாக்கன் துரைமகனையுந் குறித்த சரித்
திரத்தினுண்மையைப் பற்றியும்,

நவது. (உய-ம.) சஞ்சிகையின் கண் “S. C” என்பவருடைய
கடிதத்தைக் குறித்து “அவர் (ஆதர்) பாப்பு உத்தியோகத்தா
ல் வரப்பட்ட கசாகுளக் குழப்பையே பெருக்கித் தள்ளி விட்டு
ச் சுவீசேஷத்தின் அறியாத பொக்கிஷங்களை எடுத்து வெளியிற்
காட்டினார்” என்று நாம் சாதித்த உண்மையைப் பற்றியுந்
தான்.

புறேடெஸ்டாண்டென்று சொல்லப்படும் புடைவையானது
அருக்குப் பிடித்துக் கிழிந்து பற்பல பிரிவாய் பிரிந்துபோய்
றெனத் தராககோல் எப்பவர் பண்ணின குறிப்பை நாங்களெடு
த்துக் கவனித்துப்பாராமல் விட்டுப் புறேடெஸ்டாண்டு மத்த்வ
ர்களுக்குள் இருக்கப்பட்ட சில மத பேதங்களை மாத்திரம் எடு
த்துப் பார்ப்போமாக. எப்படியெனில், சிலபல சுவை ஒழுங்கைப்
பற்றியும் அது தோற்றின விதத்தைப் பற்றியும் இன்னும் கிறி
ஸ்து மத்திற் கூறப்பட்ட சில அற்போதனைகளைப் பற்றியும்
இப்படிப்பட்ட பேதங்கள் வந்ததேயல்லாமல் மற்றுமபடியல்ல.
அப்படி வந்தபோதைக்கும் விவிய நூல் உரைத்திருக்கும் மே
லான் போதனைகளைப் பலவகைப்பட்ட புறேடெஸ்டாண்டு மத
த்தவர்கள் யாதொரு பிணக்கில்லாமற் கைக்கொண்டு வருவதி
னால் அது ஏக கிந்தையான குணத்துக்கு யாதொரு தடங்கலையு
ஞ் செய்கிறதேயில்லை. இன்னும் இவ்வகைப்பட்ட பலவகைக்கிறி
ஸ்தவர்கள் தெய்வ பத்திக்கிழித்த நோக்கங்களை விரும்பி பண்ணு
தற்கெல்லாரும் ஏககிந்தையாய் பிரயெத்தனப்பட்ட அவலிச
வாச அதுகூலத்துக்கும் பாப்புமத்த்வர்களாலாய் இடைஞ்ச
ல்களுக்கும எல்லாரும் எதிர்த்து நிற்கிறார்கள். புறேடெஸ்டாண்டு
மத்த்வைச் சார்ந்த பற்பல வகைப்பட்டவர்களுக்குள்ளிருந்து
போல, நேமான சபையிற் சார்ந்தவர்களுக்குமிடையே பற்பலவி
ரோதங்களுஞ் சண்டைகளும் வாதுவாக்குஞ்முண்டாயிருந்ததா
க அறியவருகிறபடியினாலே இதுகாரியத்திற் தராககோலென்
பவர் வென்றுவிட்டேனென்று புழுகி வீம்பு பேசச் சற்றென்கிலு
ம் இடமில்லவேயில்லை. கிறிஸ்துநாதருடைய புடைவை தையவல்
லாமல் ஏகபோகத்துக்கு ஒரே சாங்கமாயிருந்தபடியினாலே கத்
தோவிக்கச் சபையும் பற்பலவாய்ப் பிரிந்து தகர்ந்து போகாத
தே அதற்குடையானமெனக் கத்தோவிக்கப்படுமுறையும் புகழ்ந்து
வீம்பு பேசுவது போலத் தராககோலுந் சொன்னதினாலே அதி
லுமொரு பயனில்லை. ஏனென்றால், அந்தப் புடைவை அப்படிப்
பட்ட யாதொரு அடையாளக் குறிப்பைக் காட்டினதென்று நம்பு
வதற்கு யாதொரு ஏதுவுமில்லையே.

இன்னும், ஆதரென்ற ஒரு தான் பண்ணின சத்தியத்தை மறு
த்ததும் போதாமல் ஒரு கன்னியாஸ்திரியையும் அப்படியே மறுக்
கப்பண்ணி இல்லாச்சுரமத்திலுட்பட்டதற்கு அவர் சரித்திரத்தா
னே அதற்கத்தாட்சியெனவும் அவர் படுத்தருந்த கட்டிலை நடுத்தி
ரையவரன் மட்டும் தனக்கு விசோதமாகப் பதனடபடுத்தியா
யந்தானே என்று தராககோலில் சொல்லுகிறார். ஆனாலும்
ஒரு குருவானவர் சமுசார மார்க்கத்தில் உட்படுவது நியாயப்
பிரமாணத்துக்கு அடாதென்று தேவ வசனத்தில் இருந்துதானே

அத்தாட்சி காட்டாதுவிட்டாரேயானால் அவர் சொன்னதிலேசற் றும் பயனில்லை. வேதவசனம் தானே விவாகம்பண்ணுவது நல மெனச்சொல்லுருதே உதாரணமாக, (எபிரே. மக. அதி. ச.) வ சனம் “விவாகம்பண்ணுதல் யாவருக்குங் கனம்பொருந்தியதாயிரு க்கவேண்டியது.” ஆகையினாலே ஹதர் இதுகாரியத்தைப் பற்றி த் தான் படுத்திருந்த கட்டில் தானே சாட்சியாய் வருமென்ற ஞ்சிபி பயப்படத் தேவையிலலை. ரோமான் குருக்களில் அநேக ம்பெயர் இல்லாச்சிரமத்தில் உட்படுவது அவர்களுடைய சபையி ன் கனத்துக்கும் நெறிக்கும் மகிமைக்கும் மெத்த உதவியாயல்ல வோ இருக்கும்.

மேற்கூறிய மூன்று காரியங்களையும் இப்பொழுதெடுத்துப்பார் ப்போமாக, முதலாவது, பாப்பமார்கள் இஸடலிலைக்கிரயம்ப ண்ணினதுண்மைதானோ? என்னுங் கேள்விக்கு “ஆம்” என்றுதா ன்மறுமொழி அது சரித்திரத்திலெழுதப்பட்டுச்சாட்சிபெற்றகா ரியம். இல்லையென்றமறுக்கத்தக்க கத்தோவிகள் ஒருவன் உலக த்தில் எப்போவாகுதல் இருந்தாலே வென்பதென்கருக்கு இதற்கு முன் தெரியாது. கொழும்பிலிருக்குங் குருமார் இத்தை இல்லையெ ன்று சொல்ல மாட்டார்களென்பது நிச்சயம். இப்படிப்பட்ட ப முக்கம் சியாயமும் நீதியுமென்று வாதாடிச் சொல்வார்களென்ப தற் கையமென்னவென்கிறவில்லை. இதுணுண்மைமெத்த தற்கால த்திலிருந்த சரித்திரசாஸ்திரிகளுக்குச் சொல்லுவார்கள், திருச்சபைச் சரித்திரத்திலும் காணலாம். உதாரணமாக, இஸடலிலைக்கிரய ம் அருகிருந்துபட்டவீதத்தையும், அதைக்குறித்தசரித்திரத்தை யும் பாவம் விற்றுவாங்கின பணத்தையும் பற்றிச் சத்தியசரித்திர ராலெழுதப்பட்ட காரியத்தைப் பின்னாலே காணலாம். எப்படி யெனில்,

ரோமான் சபையிலே ஒருமனிதன்செய்த பாவத்திலே வரப்ப ட்ட ஆக்கினியிலிருந்து அவனை சிவாரணம்பண்ணுவது மாத்திரம ல், அப்படிப்பட்ட பாவியை உத்தரிப்புத்தலத்திலிருந்து இரட் கித்துக்கொள்ளும்படிக்குஞ் சபையாராலிடும் பிராயச்சித்தமே இ ஸடலிலைக்கிரயமாம். ரோமானு திருச்சபைப்போதனியின்படி சு த்தவரனர் தாங்கள் நீதிநீர்க்கப்படுவதற்க்கதிகமாய்ச் செய்துகொ ண்ட நற்கிரியைகளெல்லாவற்றையும் கிறிஸ்துநாதருடைய அள விற்ற துண்ணிய பலாபலன்களுடனே கூட ஒருக்காலங் குறை ந்துபோகாத பொக்கிஷப் பெட்டியிலே வைத்துப் பூட்டி அதின் திறவுகோலைச் சந்தப்பேதுருவடத்திலும், அவருக்குப் பிரதியா ய்வரும்பாப்புமார்களிடத்திலும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அ வர்களந்தப் பெட்டியை ஹட்டிப்படி திறந்துகொள்ளலாம். இப் படித் தாங்கள் செய்துகொள்ளவேண்டியதுக்க்கதிகமாகச்செய்த புண்ணிய பலாபலன்களின் ஒரு பங்கையெடுத்து அதை ஒரு ம னிதனுக்குக் கிரயத்துக்குக் கொடுத்துப்போட்டுத் தன்னுடை யபாவத்தை விமோசனமபண்ணி அல்லது தான் பிரியப்பட்ட ஒருவனை உத்தரிப்புத்தலத்தின் உபாதியிலிருந்து விலக்கியுங்கொள் ளலாம். இப்படிப்பட்ட இஸடலிலைக்கிரயத்தை இரண்டாம் எப ன் என்பவர் (16ம்) சதகத்திலே பரிசுத்தநாடு என்று சொல்லப் பட்ட காணுதேசத்தை வெற்றிகொள்ளும்பொருட்டெத்தனப் பட்டுப்போன சனங்களுக்குப் பதிலீடுபுகும்படி கொடுக்கும்படி யோசித்துண்பண்ணினார். திரும்பவும் இந்த இஸடலிலைக்கிரய த்தை அதினியித்தமாக ஒரு இரணவீரனைக் கூவிக்குப்பிடித்துப் போன சனங்களுக்க்கிப்பட்டது. பத்தாம் பாப்புலியோ என் பவரும் ரோமைசகரிற் சம்பேதுருகோவிலைக் கட்டி முடிக்கும்படி இஸடலிலைக்கிரயவரலாற்றை எங்குமறியப்பண்ணிக் கோவல்கட் டப்பணங் கொடுப்பவர்களெல்லாருஞ் செய்துகொண்ட பாவ ங்களைத்தையும் சிவாரணம்பண்ணின போது இப்படிப்பட்ட எடுப்பு அதுகூல சித்தியென்று கண்டு சாக்கனியென்ற தேயத் திலும், அதற்குறித்த சுற்றுப்புறங்களிலுமிருக்கிறவர்களா ண்டான இஸடலிலைக்கிரயத்தினாலவரும் பலனை (துருமாய் ம்) ஆண்ட ளவிலே அலபெடுத்துவென்னும் சிரேட்டக் குருவுக்கீந்து மற்று ந் திசைகளிலுள்ளவர்களால் வரும் பலாபலன்களையும் அதிகம் வீ லைவைத்துக்கேட்டவர்களுக்குக் குடக்கூவியாகக் கொடுத்துவிட் டார். அப்படிவாங்கினவர்களும் பலனடையும்படி தாங்கள் கொ ண்ட சரக்கே அதிக திறமென ஊர்வழியேபோய்ச் சொல்லிப் பு ஃருகிறதற்கு மிகுதியுங் கொட்டக்காரரைச் சம்பாதித்துக்கொண் டார்கள், இப்படிப்பட்ட இஸடலிலைக்கிரயத்தினாலும் செப்படி யென்றால்,

“எவ்வுகாண்டவராகிய யேசுக்கிறிஸ்து உன்மேலீர்க்கும் வைத்

த்துத் தம்முடையபரிசுத்த நேசத்தின் புண்ணிய பலாபலன்களி ன்அதுக்கிரகத்தினால் நீ செய்துகொண்டபாவம் பிராயச்சித்தமா வதாகுகிறிஸ்துநாதரால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட அப்போஸ்தலனுக் கிய பேதுருவுடையவும், பவுலுடையவும் அதிக உன்னத பரிசுத்த பாப்புலினுடையவும் அதிகாரத்தைக்கொண்டு முதன்முதல் நீ ச பையொழுங்குக்கு விரோதமாகச்செய்த எவ்விதமான குற்றத்திலி ருந்தும்பிறகு உன்னுடைய மற்றும் பாவங்களிலிருந்தும், மீறுதலி லிருந்தும், உன்னை நிவாரணம்பண்ணுகிறேன், பாப்பானவர் விசார ணைபண்ணும்பொருட்டு வைக்கத்தக்கதான பாவங்களையும் நான் உ னக்கு சிவாரணம்பண்ணுகிறேன். அவைகளினித்தமாக உத்தரி ப்புத்தலத்தில் உனக்குவரவிருந்த ஆக்கினியைத்தையும் நிக்கிரகித்து ஞானுமான திவ்விய திரவியங்களுக்கு மறுபடியும் வரும்படி உ னனைக் கூட்டி நீ ஞானஸநானம்பெற்றபோதில் உனக்கு இருந்த சுத்தத்துக்குத் தாய்மைக்கும் உன்னைப் பங்காளனாக்கி விசுவாசிக ளுடனுனைச் சேர்த்துவிடுகிறேன், நீ சாகும்பொழுது ஆக்கினி யின் கபாடங்கள் பூட்டப்பட்டச், சந்தோஷமென்னும் பரதிகின் கபாடங்கள் திறக்கப்பட்டிருக்கும். நீ இப்போ சாகாதிருந்தாலும் இனிமேல்ச் சாகிற தறுவாயிலிருக்கிறபொழுது இந்த அதுக்கிரக மெல்லாங்குறையாமலுனக்கென்று வைக்கப்பட்டிருக்கும்- இவை யெல்லாம் பிதாக்குமாரன் பரிசுத்தாவியின் மூலமாக”

பின்னாற் சொல்லப்படுங் குற்றங்களை நிவீர்த்தியாக்கும்படி இதி ன் பின்னாற் குறிக்கும் பணங்களை வாங்கிக்கொண்டதாக “ஆயம மலிடம் பரிசுத்தரோமான்” என்றொரு புத்தகத்திலிருந்தெடுத்தது.

	சிலி	பென்ஸி
கருவழிக்க வகைபார்க்க	௭	௬
* பரப்பிரசாதம் விற்றால்	10	௬
பரிசுத்தபொருளைக் கன்ன	10	௬
மிட்டால்		
பொய்ச் சத்தியம்பண்ணி	௬	“
லால்	10	“
கன்னமிட்டால்		
அயலவன் வீட்டில் நெரு	10	“
ப்பு வைத்தால்		
கன்னிகற்பழித்தால்	௬	“
மாதாவுடன் அல்லது ச	௭	௬
கோதரியுடன் விசா		
ரஞ் செய்தால்	௭	௬
குருப்பட்டந்தரியாத ஒரு		
ருவனைக்கொன்றுபோ	10	௬
ட்டால்		
வைப்பாட்டிவைத்தால்	10	௬
ஒரு குருவைச்சத்தப்படுத்தினால்	10	௬

இந்தவீர்த்தத் திமைகளைச் செய்துபோட்டு இவ்வளவு பணத்தை யும் இறுத்துப் போட்டாற் பாவமெல்லாம் நாசமாய்ப் போம். ஹதரின் காலத்திலே இப்படிப்பட்ட இஸட லிலைக்கிரயக்கே டிகள் நடந்தபடியால் அவர் கோபங்கொண்டு ரோமானு சிரேட் டக் குருவையும் இஸட லிலைக்கிரயக்காரரையுங்கடித்து வெளியா ங்கமாய்ப் புத்தி சொல்ல ஆரம்பித்ததினாலே முதன்முறை. யான் தெற்சலென்பவர் ஹதருக்கு முதற் சத்துருவாயிருந்தார். இந்த வேளையிலே பத்தாம் வீயோவென்பவர் சபைக்குத் தலைவையிரு ந்தார். ஒஸிறியாதேசத்தில் மாக்கியில்லியம் என்பவர் செமானி யரோமை இராச்சியத்தையும் ஞானியென்று மறுநாமமுன்ன பி ரெட்டிமுறிக் என்பவர் சாக்கோனி என்ற ஊரையுந் தங்கள் ஆணை க்குக்கீழ்ப்படுத்தி வந்தார்கள். தெற்சலென்பவர் தோமினிக்கன் வரிசையிற் சேர்ந்த ஏகாங்கி; இவர் மெத்தப் பொல்லாத நடைபு ள்வவரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இவர் மென்ஸி மாக்கிவேக் ஊர்களுக்குச்சிரேட்டக் குருவாயிரு ந்தார். இந்தக் குருவானவர் செமானியதேசத்திலுள்ளவர்கள் இஸ டலிலைக்கிரயத்தைப் பெறும்படி அவர்களைச் சம்மதிக்கப்பண்ணி னார். ஞானாய் எ ஞண்டு அற்பசி மீ. கதி. உவிறம்வேக் என்ற தே யத்திலே இப்படிக்கத்தினால் வரும் பொல்லாங்கையும் மடைத்த ளத்தையும் ஹதர் எடுத்துக் காட்டி முதன்முறையாக அதைப்ப

* Simony is the crime of buying or selling ecclesiastical preferment.

நீதிப் பிரசங்கம்பண்ணினார். கொஞ்ச நாளையிற் றிரு தேர்ச்சுவுக் கும் லாதருக்கும் பிறங்கிபோட் னன்னும் ஊரில் லதாபித்திருந் த சுகல வித்தைகளையும் கற்கும் கல்விச்சாலையில் இரண்டெம்மாவா துவாக்குண்டாயிற்று. இதைவிட இந்த வரிசையிற் சேர்ந்த வே லு சிலரும் இவருடனே தருக்கம்பண்ணி துறையடி ஆண்டவ லே அவர்கள் லாதருக்கு விரோதமாகப் பிரசங்கம் பண்ணினார் கள். அப்போது அவர் அதிக தயிரியத்துடனே எல்லாருக்கும் மறுமொழிகொடுத்து விஸ்டுமர்களுக்கும் மற் றும் முதலாளிகளுக் கும் ஒரு காகிதம் எழுதி நான் கொண்டுகோட்பாடு என்னெ னும் தப்பித்தமெனக் காட்டுவீர்களெய்யானால் அவைகளை மா ற்றித் திருத்திப்போடுவேனென்று சொல்லியனுப்பினார். இப்போ தானே லாதருக்கும் ரோமான் சபைத் தலைவருக்குத் தருக்கம்நட த்க ஆரம்பித்தது. அந்தத் தருக்கமோ பராபரனுடைய செயலி னாலே சமயானுசரித்தேற்றமாய்விட்டது.

மில்னர் என்பவர் பின் னூற் சொல்லப்படுங் கதையைத் தமதுதி ருச் சபைச் சரித்திரத்திலே எழுதினார். எப்படியெனில், துளாக ஆண்டு விறிஸிந்தோல் என்ற ஊரிலுள்ள கப்பற்காரர் ஒருகப்பலி லே (நா.இல.சம.து)எருதுக்கள் இலடவினைக்கிரயத்துக்கென வை க்கப்பட்டிருந்தன. அவைகளின் விலை ஓரோட்டிக்கு (உய்)பென் லு முதல் (மக)பவுண்மட்டுக்குமிருக்கும். லபானியாபுடித்துக்கல் எ ன்ற தேசங்களிலே இவ்வித பழக்கம் இப்பொழுது நடந்துவருந் தது. அதின் பலனை இலபானிய தேசத்தில் இராசாத்தானே அது பவிக்கிற்று.புடுத்துக்கால் தேசத்தால் வருங் கரயப்பலன்களை இரா சாவும் பாப்டுயம் பகிர்ந்துகொள்ளுகிறார்கள்.தற்காலத்திலும் இப் பழப்பிட்ட பழக்கம்நடந்தேறிவருகின்றது.உதாரணமாக,கொஞ் சக்காலத்துக்குமுன்னே ஒரு துரைமகன் தற்காலஅடுக்கின்னதெ ன்று அறியும்படி நெயிலி ஊரின் ஆபிசுக்குப் போய்அவ்விடத்தி ல் இரண்டு காசுகொடுத்துத் துருதுலஅலவதுதான் சொல்லக்கூ டிய வேறிரண்டுபேராராருதல் செய்தபாவங்களை கிவிர்த்திபண்ணி வித்துக்கொண்டான். துஅராக்நடம் ஆண்டுகளில் மால்மே த்விற் பயனம்பண்ணின ஒரு கிநெகிதன் எங்களுக்கு அறிவித்ததெ ன்னவெனில், சனங்கள் தெருக்கடோறும் பினக்காத்தென் னுமறிக்கைப்பத்திரம் வைத்துக்கொண்டு பாவமன்னிப்புப்பெறப் பணந் தாருங்களுடன் துல முடாந்தாமாக்களை எங்குந் துல சனங் களைத் தான் கண்டாராம். இன்னும் கன்னேடே தேசத்தில் விலப் புவானவர் ஒரு ஆலயத்தைக் கட்டுவிக்கிறதற்குப் பணஞ்சேர் த்கும்படி யோசனையாய், இலட வினைக்கிரயம்பண்ணினதைப் பற் றி நாய்கன் கொஞ்ச மாதத்துக்கு முன்னே ஒரு புதினப் பத்திரி கையிற் கண்டோம். இப்பொழுது

கவது. ரோமானு திருச்சபை பாவம்விற்ப் பணம்வாங்கின தையும்,தெற்சலென்பவரையும் சாக்கன் துரைமகனையுங் கு ற்த்த சரித்திரத்தினுண்மையைப்பற்றி. நாங்கள் முதற்காரிபத்தி ன் உண்மையைத் தெளிவாய் அத்தாட்கியுடன். காட்டினபடியா ல்,இரண்டாங்காரியத்தைப்பற்றி வெகுவாய்ப் பேசவேண்டியது மெத்த அவசரமல்ல. தாரகையைவாசுப்பவர்கள் நாம்கொன்ன மு தற்காரியத்தைநம்பினார்களெய்யானால்,இரண்டாங்காரியத்தினுண் மையைப்பற்றிவினாவரும்பலுமமாட்டார்கள்.மேற்சொல்லியசரி த்திரத்தால் இத்ததைத் திருட்டாந்தப்படுத்துவதன்றி வேறுவழி யாய் இத்ததை ரூபிக்க எங்கள் கையில இப்பொழுதேரேதுவழி ல்லை. மெது கத்தோலிக்க கிடுகிடுகிதர்கள் இத்ததை நம்பாதுபோ லால் எங்களுக்குக்கிடுகோபுதபயிவிலை.

கவது. சமயானுசீலரென் னும் பேரைக்குட்டிக்கொள்ளும்படி க்குப் பாப்டுச்சபையைப்பற்றி லாதர்செய்திரதான காரியமெ ன்ன் தாரகையிற் போதிய இடமில்லாததினால இக்கேள்வியை எ டுத்துச் சுருக்கமாகப் பார்த்து, அவர் பாப்டு மத்ததால் வரப்பட்ட கசாகுளக்குப்பையைப் பெருக்கிவிட்ட மேலானகா ரியத்தைப்பற்றிச்சிலகாரியத்தைச்சொல்லுவோம். தராசுகோ ல இதை விளக்குமாறென்மென்னுனுகிறுப்போலே.

முதலாவது, பணநயத்துக்கென்று பாவம்விற்ப் பழக்கத்தைவி ட்டுவிடும்படி வெளிபரங்கமாய், லாதர் பிரசங்கம்பண்ணினார்.

இரண்டாவது, சுகல திருச்சபைகளுக்கும் விஸ்டு என் னு சொ லப்படும பாப்பானவர் தேவானுபோகியல்லவென்று சீர்த்திபெ ற்றேங்கின கத்தோலிக்க ஆகமியாகிய யான் எக்கியுள்ளன்பவருட னே சருவருமறிய வாதாடினார்.

மூன்றாவது, பூசைசெய்யவுஞ்சுத்தவாளரை வணங்கவும் வேதா கமத்திலே சொல்லியிருக்கவில்லையென்று சொல்லி அதற்கு விரோ தமாய் வாதாடினார்.

நாலாவது, பரம்பராதிதியாயம் ிவதாகமவெளிப்படுத்தலுக்கு விரோதமாயிருக்கிறபடியினாலே, அத்ததைத் தள்ளிவிடும்படி வாதா டினார்.

ஐந்தாவது, உத்தரிப்புத்தலத்தைப்பற்றி வேதவாக்கியத்தில் ஓரிடத்திலென்கிலுஞ்சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லையென்றும் வாதா டினார்.

ஆறாவது, விலவியவேதாகமத்தைச்சேமனிப்பாணையாக்கி, வே தவசனத்தைப்படிக்கவும்மார்க்ககாரியங்களைப்பற்றிமெத்த இஷ டமாய் முட்டுப்பாடில்லாமல் வினாவும் பண்ணினார். இப்படிப்ப ட்டுபண்ணியமும் புகழப்பட்டதக்கதும்.னகாரியத்தைச் செய்தா லும்,ரோமைசபையாராலே மெத்த நெருக்கிடைப்பட்டார். இன் னும் வேதவசனத்துக்குவிலக்காக அவர்களாகத்தானே பண்ணிக் கொண்ட கத்தராளிக்கோப்புத்தனத்தினாலும் கெட்ட பழக்கத் தினாலும் இவ்வழலமாகத் திருச்சபைக்குவருமெண்ணடங்காப்ப லாபலன்களும் அற்றுப்போகுதெயென்றுபாப்டும் அவரதுசாரிக ளும்கெட்டியாயறிந்தபடியால்த்தானே லாதரை அவர்கள்கொடு மையாய்ப்பணைத்தார்கள்.அப்படியிருந்தும்,லாதருடையஎண்ண த்துக்குச்சாரியாய் அநேகம் யிரஞ்சனங்கள் அவர் பக்கஞ்சேர்ந்த மையால் சமயானுசரித்தேர்ச்சுகியைக்கெடுக்கிறதற்குப் பாப்பான வர்கள் வேதவசனத்துக்கு விலக்காகக்காட்டிய லீன நியாயமோ ஒரு சலவிக்குமுதலாமறிப்போனபடியினாலே இவர்கள் மார்க்கத்து க்கு விரோதியாயிருப்பவர்களை நிறுமூலமாக்கும்படி பாப்டும் அவ ருடையதுதருங்கட்கத்தையும்அக்கினியையும்தவங்கி ஐந்தாம்சா ல்ச என்பவர்ஆளுகைசெலுத்தினவேனையிப்பாப்டுமத்ததார்ஏறக்கு றையஅன்பதனாலும் பேரைக்கொன்றுபோட்டார்கள்.சமயாது சீரினால நடந்த அநேகம்பலன்களைஎடுத்துச்சொல்லலாம் இவ்வள வும்போதும் வாசிப்பவர்கள்தானே லாதர் செய்தவேலையின்மேன் மையைஅறிந்துகொள்ளட்டும்.கடைசியாகப்பத்தாஞ்சஞ்சுகைப தினந்தாம் புறத்திலிருக்கப்பட்ட காரியங்களை இவ்நனமபெயர் த்தேழுதுகிறோம்.

க. வேதவசனத்தை எங்கும்பரப்புவது ரோமான்திருச்சபை ஒ முங்குத்துக்குத்தோ?

உ. வேதவசனம் பரப்புவது விலக்கப்பட்டால், பின்னரோமா னித்தார எவ்விதமாய் அத்ததைப்பரப்பக்கூடும்?

ங. ரோமான்மத்ததார் தமிழிலே வேதவசனமெழுதியிருக்கிறார்களா?

ச. அப்படியில்லாதிருந்தால் ஏனப்படிச்செய்யவாரம்பிக்கவில் லை?

இக்கேள்விகளைத் தாரகையை வாசிப்பவர்களுக்காகக் கேட்கி றோம். மேலேபிரசுரஞ்செய்திருக்கிற கடித்ததை வரவிடுத்தவர் “தராசுகோல்”என்னும் நாமத்தைச்சுட்டினவரானதினாலும் ரோ மானுகாரியங்களைத் தாமே திரக்கமாயறிந்தவரென்று காட்டுகிற படியினாலும் இக்கேள்விகளுக்கு அவரே மறுமொழிசொன்னால் அவ ருக்கு நித்திய துத்தியஞ் சத்தியம்.

[Translation of the above.]

To the Editors of the Morning Star.

GENTLEMEN,

I request you to give me room that I may communicate my opinion in regard to the communication signed C. S. R. C. and your remarks upon it, which appeared in No. 20. Vol. II. of your most valuable periodical.

I do not understand that C. S. disbelieved the anecdote of Tetzel which you had published. It may be true that many priests and monks of various sects have sometimes sworned from the faith. Is this strange? It is natural that men with feeble minds, should sometimes be deceived. Perhaps by publishing such faults, those who have fallen into the same

wickedness may be reformed. It was not necessary therefore for "C. S." to slander the editors of the Star, as if they had abused the true church. Every priest is not the church. And if a priest commit a fault, it does not alter the truth of the Bible. It is not such men who plant the church. Mr. "S. C." in advising the Editors to learn about the true church, has exposed his own ignorance of its principles. He has also shewn his ignorance of history by saying that Luther lived 500 years after Christ. His communication contains many blunders which I have not time to remark upon. So I leave it and turn to the remarks of the editors.

My dear Gentlemen, I am greatly surprised that you should give room in your periodical to such vain anecdotes and partial remarks.

Can your readers believe that a person ever lived who sold indulgences for the sake of money? Will you not please to tell the name and residence of the monk who sold indulgences and also the prices of the respective sins?

Was that gentlemen who bought the indulgence of Tetzel taught in the school at Geneva? If he was we may believe there are many such persons in that school. Ah! this is the advantage of good education! In answer to the question whether it is true that the monk did this, you say "the story has been repeated many times before on different authorities and we suppose there is no reason to doubt its correctness." Very well! Very well! The story is mentioned in the "History of the Reformation" by the Rev. D'Aubigne, who is one credible witness and it is repeated by the editors of the Morning Star who are also credible witnesses. Do not leave it so but bring other evidence that it may be established and forget not the commandment, "Thou shalt not bear false witness against thy neighbour."

On the charge that Luther formed a new religion you say "when a new garment is soiled we get it washed; but may we then say it is a new or another garment? Surely not." Every one knows that when a cloth is frequently soiled and washed it becomes torn. You who have got the washed cloth will not deny this. How many times has the cloth called Protestantism which was washed by Luther, become old and torn? It is divided into several pieces, as Presbyterian, Anabaptist, Methodist, and other denominations. This may be understood by Mr. Rhenius' Geography pp. 428-435. In the Gospel of John which was given me by Mr. Rhenius, it is said that the Jews who greatly dishonoured Jesus did not venture to tear his garment which had no seam. That garment is whole now as it was then. It is not soiled—there is no need of a Luther to wash it. If you seek after and find it you will be happy.

It is mentioned in the life of Luther that he not only apostatized from the Romish faith, but also persuaded a woman to do so, and entered with her into the married state. The bedstead on which Luther used to sleep is preserved by his followers in the house where he once lived, and on the door post is written in Dutch the following verse—

"Luther lodged within this little room
When first he did into the cloyster come
In memory whereof we still do keep
The bed-stead upon which he us'd to sleep."

Thus we know the place in which his bed-stead was put.—It is well to preserve it till the day of judgment for a testimony against him."

We did not know before you informed us "that he merely removed the rubbish of popery," that Luther kept a broom: was it a broom made of the cocoanut fibre?—or one made of the cocoanut leaf stalk?

Why Messrs. Editors do you trouble your readers with such vain and foolish remarks? Why will you try to destroy their piety? Will you accomplish your purposes by such trifling stories? If you will give up such vain doings your subscribers will be increased and you will receive more profit.

Your's &c. A BALANCE.

Remarks on the above.

The object of a Balance is to give *true* or *just* weight, and he who reviews the writings of another under this signature should be careful to give *just weight* to the statements and arguments under consideration. However honest the above writer may have been in his intentions, he has failed in his communication to perform the office of a *Balance*. His efforts at ridicule may amuse himself and his friends, but they will only weaken the force of his arguments, in the estimation of candid and intelligent readers. Neither ridicule nor abuse are needed to support a good cause, and he who uses such weapons is generally supposed to have nothing better at command. We advise him therefore when he writes again for our columns to divest himself of these peculiarities and confine himself to *facts* and *arguments*.

The main points in question between us are—

(1.) The truth of the implied assertion of the popish practice of selling indulgences, contained in the caption to the anecdote about Tetzel in Nos. 16 and 17, of our paper.

(2.) The truth of the story about Tetzel and the Saxon Gentlemen, in the same paper.

(3.) The truth of the assertion made in our remarks on S. C's. communication in No. 20, that Luther "merely removed the rubbish of Papacy and exhibited the uncorrupted treasures of the Gospel."

The remarks of our correspondent on the soiled and torn garment of protestantism we let pass with a single remark, on the denominational differences among Protestants. These differences have respect only to the *forms* of church government and organization, and to a few of the minor doctrines of Christianity. They create no obstacle to a perfect *unity of spirit*, as the fundamental doctrines of the Bible are held alike by all Protestant denominations; and their different members often unite their efforts for the promotion of pious objects and to oppose the progress of infidelity and papal oppression. There has existed in times past as much and probably more dissension and strife between parties in the Romish church as has ever existed between the different denominations of Protestants. There is no cause of triumph here for our correspondent.

His remarks on the *seamless* garment of Christ, which is so often vaunted by catholics as the type of the undivided Catholic Church, have no importance, because there is no reason for believing that this garment was meant to be a type of any thing.

Our correspondent produces, as he thinks, a serious charge against Luther, in saying that he persuaded a woman to apostatize from the Roman faith, and entered with her into the *married* state. And he would have his bed-stead kept as a witness against him at the day of judgement. These remarks possess no weight until it is shewn from the scriptures that it is unlawful for a priest to marry. This cannot be done, for it is said expressly in Heb. xiii. 4. "Marriage is honorable in *all*." Luther has therefore nothing to fear from the testimony of the bed-stead on this point. We think it would have contributed to the honor and purity of the Roman church if others of her priests besides Luther had entered the married state.

We now return to the three principal points in question between us. I. Is it true that the Popes have practised *selling indulgences* for money? We answer yes. It is a *well-established* historical fact; and we did not know before that there was a Roman catholic in the world who would venture to deny it. We are sure the Roman priests at Colombo will not. We rather think they would advocate the lawfulness and propriety of the practice. The fact rests on the evidence of contemporary historians, and the universal admission of it in the histories of the church. For the information of our readers we subjoin a brief account of the origin and history of the practice of indulgences—with a form of indulgence and the regulated fees for the pardon of particular sins, as given by credible historians.

"*Indulgences*, in the Romish church, are a remission of the punishment due to sin, granted by the church, and enposed to save the sinner from purgatory.

According to the doctrine of the Romish church, all the good works of the saints, over and above those which were necessary towards their own justification, are deposited, together with the infinite merits of Jesus Christ,

in one inexhaustible treasury. The keys of this were committed to saint Peter and to his successors, the popes, who may open it at pleasure; and by transferring a portion of this superabundant merit to any particular person for a sum of money, may convey to him either the pardon of his own sins, or a release for any one in whom he is interested, from the pains of purgatory. Such indulgences were first invented in the 11th century, by Urban II., as a recompense for those who went in person upon the glorious enterprise of conquering the Holy Land. They were afterwards granted to those who hired a soldier for that purpose. Pope Leo. X., in order to carry on the magnificent structure of St. Peter's at Rome, published indulgences and a plenary remission to all such as should contribute money towards it. Finding the project successful, he granted in 1517 to Albert, elector of Mentz, and archbishop of Magdeburg, the benefit of the indulgences of Saxony and the neighboring parts, and farmed out those of other countries to the highest bidders; who, to make the best of their bargain, procured the ablest preachers to cry up the value of the ware. The form of these indulgences is as follows:

"*May our Lord Jesus Christ have mercy upon thee and absolve thee by the merits of his most holy passion.* And I, by his authority, and that of his blessed apostles, Peter and Paul, and of the most holy Pope, granted and committed to me in these parts, do absolve thee, first from all ecclesiastical censures, in whatever manner they have been incurred; then from all thy sins, transgressions, and excess, how enormous soever they may be; even from such as are reserved for the cognizance of the holy see, and as far as the keys of the holy church extend. I remit to you all punishment which you deserve in purgatory on their account; and I restore you to the holy sacraments of the church, to the unity of the faithful, and to that innocence and purity which you possessed at baptism: so that when you die, the gates of punishment shall be shut, and the gates of the paradise of delights shall be opened; and if you shall not die at present, this grace shall remain in full force when you are at the point of death. In the name of the father, the Son and the Holy Ghost."

According to a book called "*the Tax of the sacred Roman Chancery*" in which are contained the exact sums to be levied for the pardon of each particular sin, we find some of the fees to be thus:—

	s.	d.		s.	d.
For procuring abortion	7	6	house	12	0
For simony	10	6	For defiling a virgin	9	0
For sacrilege	10	6	For lying with a mother, or sister	7	6
For taking a false oath in a criminal case	9	0	For murdering a layman	7	6
For robbing	12	0	For keeping a concubine	10	6
For burning a neighbour's			For laying violent hands on a clergyman	10	6

It was the great abuse of indulgences in the time of Luther, that roused his indignation and gave him the first occasion for coming out in open rebuke of the Roman Pontiff and the sellers of indulgences.

John Tetzel was Luther's first opponent. At this time Leo. X. was at the head of the church; Maximilian I. of Austria governed the German Roman empire, and Frederic the Wise ruled over Saxony. Tetzel was a dominican monk, and is said to have been a notoriously bad character. He was employed by Albert, archbishop of Mentz and Magdeburg who had farmed of the Pope the sale of indulgences for Germany, to persuade the Germans to buy them. Luther's first public exposition of the folly and wickedness of this practice was made at Wittenburg on the first day of Oct. 1517 Tetzel shortly after attacked Luther in two disputes at the university of Frankfort. He was followed by two celebrated dominicans one an Italian named *Sylvester Prierias*, the general of his order at Rome, and the other a German *James Hoogstrat*, of Cologne; who in 1518 publicly declaimed against the proceedings of Luther. Luther replied to all his adversaries with spirit and at the same time wrote letters to the Pontiff and to some of the bishops, promising to change his views and correct his opinions if they could be shown to be erroneous. This was the beginning of the controversy between Luther and the heads of the Roman church which by the blessing of God resulted in what the Protestants call the glorious reformation.

The following fact is given by *Milner*, in his history of the Church. In the year 1709, the privateers of Bristol took a galleon, in which they found 500 bales of bulls for indulgences and 16 reams were in a bale. So that they reckon the whole number at 3,840,000, averaging in price, from 20 pence to 11 pounds. In Spain and Portugal, the traffic is still continued. In Spain the king has the profits. In

Portugal, the king and pope go shares."

The practice of selling indulgences, is followed to some extent even at the present day. A short time since, a gentleman, to ascertain the present state of things, went to the office at Naples, and for two sequins purchased a plenary remission of all sins for himself, and any two persons whose names he should insert. We have been informed by a friend who visited Malta in 1831 and 1832 that he saw persons with placards in the streets soliciting the ignorant people to buy indulgences and giving the various prices for the pardon of particular sins—and it is but a few months ago we saw in a newspaper a notice of a bishop in Canada, offering indulgences for sale to raise money for building a chapel. We ask our readers, if this evidence is not sufficient to shew beyond a doubt, that the Romish church has practised selling indulgences—and that such a man as Tetzel was employed for the purpose of selling them to the Germans. If it is not, we shall be glad to know what kind and degree of evidence is necessary to prove it?

2. With regard to the truth of the story about Tetzel and the Saxon Gentleman. After having established the truth of the first point—the second becomes comparatively unimportant. If our readers believe the first, they will have no disposition to raise a question on the truth of the second. We have no other evidence at hand to refer to for its authenticity except the history before mentioned. Mr. D'Aubigne's evidence will be sufficient to sustain the faith of our Protestant readers. If our Roman catholic friends do not choose to believe it on such testimony we shall not be offended.

We come now to the third point; what did Luther do in respect to the papal church to earn for himself the name of the great Reformer?

Our want of room will allow us to answer this question only in a very brief manner. But we will detail some of the important services that he performed in the way of "removing papal rubbish," or if our correspondent likes it better, in the "way of a Broom."

I. He was the first who dared publicly to oppose the papal practice of selling indulgences for pecuniary profit.

II. He publicly disputed with *John Eckius*, a celebrated catholic theologian on the *divine right* of the pope as *universal bishop* of the church.

III. He opposed the authority of the Bible—to the idolatrous reverence paid by the Romanists to the mass and to the images of saints.

IV. He discarded the authority of tradition when opposed to the declarations of Scripture.

V. He denied the scriptural authority of the doctrine of Purgatory.

VI. He translated the Bible into German and encouraged the study of the Scriptures, and free inquiry on religious subjects.

In all these laudable objects he was hotly opposed by the church of Rome—the pope and his adherents well knowing that the enormous wealth and influence the church had obtained by its unscriptural assumption of power and its ungodly practices would be swept away by such proceedings.

Consequently as the sentiments of Luther gained an increasing number of adherents, and as unsound and unscriptural arguments were of no avail to stop the progress of reform, fire and the sword were employed by the Pope and his emissaries to exterminate the heretics. It is supposed that not less than 50,000 persons in the Belgian Provinces alone, were put to death by the persecuting power of the Pope during the reign of Charles V. Notwithstanding this, the defection from the Roman church extended rapidly through Germany, Denmark, Switzerland and England. We might fill our paper with a detail of the benefits that have accrued to the world by the cleansing and purifying process of this reformation, but it is unnecessary. What we have said, will, we are convinced, satisfy our readers of the correctness of our assertion, and enable them to understand the value of Luther's services.

We beg on parting, to refer the attention of our correspondent again to the important points stated in No. 10. page 15. of this volume of the Star, and lest it should be too troublesome to turn to that page we will repeat the substance of them here.

1. Is it in accordance with the principles and practice of the Roman church to give free circulation to the word of God?

2. If the free and promiscuous circulation of the Scriptures is prohibited—what is the rule by which the Roman church would have them distributed?

3. Is there any catholic version of the Scriptures in the Tamil language?

4. If there is none why are not measures taken to procure one?

It is proper that we require, in behalf of our readers an answer to these questions, before engaging in any further discussions on the subject of our former remarks. And as our correspondent "A Balance," professes to be well acquainted with the principles and doings of the Roman church, we shall thank him to afford us the desired information.

To the Editors of the "Morning Star."

SIR,

In No. 20 of the Star, an arithmetical query was proposed by W. W. and in No. 22, you published a professed solution of it by G. M. of H. H. the Rajah of Trivandrum's Free School. The solution of G. M. is not correct, inasmuch as his assumed ratio of time is not the true one. The question states, that "B's money was in twice as long as C's and A's three times as long as B's." From this G. M. incorrectly derives the ratio of time as 3, 2, and 1, apparently falling into the error of supposing—A's time 3 times as long as C's instead of 3 times as long as B's. His answer is correctly derived from his assumed ratios, but as the ratio of time is not correct, his solution must of course be incorrect. I beg therefore to submit the following as a true solution of the question.

A's, B's, and C's first stocks are respectively as the numbers 2, 4, and 6 and their times, as 6, 2, and 1. The gain must be divided in the ratio compounded of these ratios; that is, as 12, 8, and 6. Hence,

26 : 88 :: 12 : 40 8-13 A's.

8 : 27 1-13 B's.

6 : 20 4-13 C's.

Nov. 24, 1842.

I remain yours

A member of the Batticotta Seminary.

To the Editors of the "Morning Star."

GENTLEMEN,

With reference to your request, I have made a careful calculation in order to determine how much space the வேதியரொழுக்கம் will occupy; and find that if the work, including the biographical notices and the rules of self examination, were divided into twenty-four portions, it would require about two and half columns of each number of the "Morning Star."

The chapters not being all of equal length, some of the portions might not require so much space but others again would require more.

உபபடிக்கு

சின்னையர்.

We are happy to reply to our correspondent, that we shall be glad to publish the work in question in the manner he proposes. In order to secure regularity in issuing the several chapters, it will be necessary, that the copy be in hand, a week or ten days before the day of publication.

We invite the attention of our Agents and Subscribers to this arrangement for the next volume of the "Morning Star," and we trust the desire to possess so rare and valuable a work as the வேதியரொழுக்கம், which is justly celebrated for the beauty and purity of its style, and for its excellent sentiments, except where it is tinged with the author's Romish predilections, will lead to an increase of our subscription list.

We believe this work has never been published, and that copies in manuscript cannot be obtained short of the price of a volume of the "Morning Star."

To Correspondents.

"Seven Subscribers" at Colombo, have sent for publication in the Morning Star a statement of a marriage contract between Mr. W. Ondatchie and the daughter of Mr. Francis Rodrigo—the conditions of which are that £600 should be paid by either party in default.

As one of the parties is Roman Catholic and the other Protestant, a difficulty appears to have arisen in regard to the obligation of the religious ceremonies required to be performed—the point of which we do not clearly make out, and consequently a question arises as to who is liable for the penalty. The case is one which the lawyers must decide.

We have a word to say to these "seven subscribers" on the threat which accompanies their request that this communication may be inserted. It is said in a postscript to the communications. "If you decline publishing this in compliance with our earnest request, we seven subscribers will discontinue our subscription." Such language as this from a correspondent is deserving of severe rebuke. A man of honour, to say nothing of one of better principles—would disdain to make use of intimidation of this sort, and the editors who should be servile enough to be influenced by it would be unworthy of the confidence and support of the public. Some persons seem to think that the great object of a public paper is to afford a medium for their secret vituperation and abuse. In such hands instead of being an instrument to promote the public benefit—it would serve only to foster the wicked and selfish passions of men, and to promote discord and misery in society.

We are sorry that there can be found "seven subscribers" to the Morning Star who should think proper to use language of this kind on such an occasion. The principles on which the Morning Star is conducted are known, and we believe they are approved by the generality of our readers. The loss of "seven subscribers" on the ground intimated in this communication would have no other than a beneficial effect on its character and welfare.

To our Readers.

We have to apologize to our readers for the occasional delays that occur in issuing the Morning Star. It arises from the difficulty of having the articles prepared in English and Tamil completed and corrected by the day of publication, and from the desire of publishing at as early a date as possible, the most important and interesting articles.—There is more labor and care required in making up a paper in the biglott form than one unacquainted with it would suppose.

புதினசங்கதிகள்.

யாழ்ப்பாணம்.

உவார்திப்பிரார்தி.—போனகிழமை உவார்திப்பிரார்தியென்று சொல்லப்படுகிற கோதாரிவியாதி நாலுபேருக்குவந்து நாலுபேருஞ்செத்துப்போனார்கள். இன்னும் பிறகிட்ட திங்கட்கிழமை பின்னேரம் வண்ணநகரிலொருமனிதிக்குமிவியாதிவந்து அன்றிராத்திரித்தானே இறந்துபோனதாகக் கேள்வியுற்றபடியால் நாங்க ளைவருந் துக்கிக்கிறோம்.

முலத்திக்கட்கோடு.—யாழ்ப்பாணத்துக்குச் சேர்ந்த சாவுகச்சேரிக் கோலிப்பற்றிலிஸ்தாபித்திருக்கிற முலத்திக்கட்கோடு நிச்சயமாய் எடுபட்டுப்போகவிருக்கிறதென்றுக் கேள்வியுற்றோம்.

மணசங்கதி.—குணத்திலும், பணத்திலும், கனத்திலும், பேர்பெற்றுச் சன்னகமென்னுங் குறிச்சியில் வாசம்பண்ணின றி. றி. சுவாமிநாதரவர்கள் இந்தமாதம் (உஅர்) திகதி திங்கட்கிழமை காலமே பரலோக கமனமானாரென்று கேள்வியுற்றபடியார் துக்கத்துக்கிடமாகின்றது.

ஆப்கானிஸ்தான்.—AFGHANISTAN.

ஆப்கானிஸ்தானுக்குத் தலைவராயிருந்த அக்பர்கான் என்பவன் கைகளில் அகப்பட்டிருந்த மறியற்காரர் தப்பிவிட்டார்களென்பதைக் கேள்விப்பட்டபொது நம்புணவர்க்கும் அனலிந்த அகமலர்ச்சி உண்டாகின்றது. அக்பர்கான் என்பவன் இந்த மறியற்காரரைக் காபுலிலிருந்து தொக்கிதன் (Toorkistan) என்னும் ஊருக்குக் கொண்டுபோய் அவ்விடத்தில் இருந்த தாத்தாரியப் பிரபுக்களிடத்தில் ஒப்புவிக்கும்படி கட்டணயுண்டானதென்றொரு கதை உண்டு. அவர்கள் பிறகிட்ட ஆவணி மீ. உருது. சாயம் காலம் முன்னொரு முறையில் இங்கிலிசுக்காரருக்குக் கீழே கைபதாரென்னும் உத்தியோகம்பார்த்திருந்த சாகிட் மகமது (Sahid Mahommed) என்டவன் கீழாக இருந்த (கா) பதாதிப்படைகளுடனே சென்று, புரட்டாசி மீ. கூதி. அனவிலே வாயின் (Bamean) என்ற ஊரிற்சேர்ந்த வேளையில், மறியற்காரரிற் சிலர் இரக்கியமாய்ச் சாகிட் மகமது இடத்தில் வந்து நீர் எங்களை அக்பர்கான் கரங்களிலிருந்து சென்றால் நாட் (General Nott) என்பவர் பாளையமிறங்கியிருக்கிற குச்சினிறகரை நோக்க மலைகள் வழியாய்க் கொண்டுபோவோம்கில், (கூது) ரூபாய் கொடுப்போமென்று வாக்குப்பண்ணினார்கள். அவன் அதைக் கேட்டுக் குலங்க நகைத்துக் கூடாதென்று சொன்னான். மறுநாட் பின்னாறு சிலரிது காரியத்தைப் பற்றிப் பேசியும் யாதொரு தீர்மானமில்லாமல், புரட்டாசி மீ. யதி. நாட்டென்பவர் குச்சினியைப் பிடித்தழித்து தீர்மூலமாக்கினாரென்று (யக)திக்கி அனலிற் செய்திவந்தபொழுது, மேற் சொல்லிய மறியற்காரைவரும் கோலோம் (Kholoom) என்ற ஊருக்குச் சீக்கிரம் புறப்படவும் நடக்கவியலாதவர்களைக் கொண்டுபோடவுங் கட்டணவர, மறியற்காரருக்கு முதலாளிகள் சாகிட் மகமதுவுடனே சிறிது காரியம் இரக்கியமாய்ப் பேசிக் கொள்ளும்படி அழைக்கக் கட்டணவந்ததுமன்றி, மேற்சொல்லிய மறியற்காரரைக் காபுலுக்குக் கொண்டுவந்தால் தனக்குச் சென்றால் போலக்கு என்பவர் (General Pollock) (உது) ரூபாயும் தனது மரணபரியந்தம் (யது) ரூபாயும் தருவோமென்று வாக்குப்பண்ணின செய்தி வந்ததென்றுக் சொன்னதுமன்றி அப்படியிருந்துசொல்லிய ஆனிடத்திலேதான் சொன்னதாம். "போலக்கு என்பவரை அறியேன், இவ்வளவு பணம் தருவேனென்று நீயொரு உடன்படிக்கையை எழுதிக்கொடுத்தால் மனப்பூர்த்தியாய் இணங்குவேனென்றாராம். பிறகு மறியற்காரரும் சாகிட் மகமதுவென்பவருக்குப் பொருத்தனை பண்ணிக்கொடுத்துப் போய்விட்டார்கள். இப்படியே மறியல்கப்பட்டு எட்டரை மாசமாகப்பற்பல இக்கட்டிடைஞ்சுதப்பட்டவர்கள் (சா) பேருக்கு மேற்பட இருந்தார்களென்று சமாச்சாரப்படுத்தியிகையாலறியலாமே.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

Appointment.—We understand that Mr. MALTREE has been appointed by government to succeed Mr. TRANCHELL as head assistant of the customs at Manaar.

Cholera.—We hear that four cases of cholera occurred in the course of last week, in the main Street Jaffna, all of which proved fatal.—A woman at Wanarponna was attacked with cholera on Monday evening, and died the same night.

Missionary.—The Rev Mr. POPE and his lady left Jaffna for Tinnavely on Saturday last, the 26th ultimo. We understand Mr. Pope is to be ordained by the bishop in January next.

Abolishment of Chavagachery District Court.—We understand on good authority that the speedy abolishment of the District Court of Chavagachery is contemplated.

MADURA.

A correspondent under date of Nov 18 writes, that the rain had fallen there in such quantities, that the rivers and streams were swollen to a very unusual height, and the tanks were in danger of bursting their embankments.

MADRAS.

Post Office Fraud.—One of the post office peons in conveying a letter to an establishment on the Mount Road, contrived to abstract therefrom, an order which he cashed, and appropriated the money for his own use. The robbery was soon discovered, and the peon is now in the custody of the police.—*Circulator.*

Bangalore.—A sergeant of the king's Hussars having some quarrel with his wife in the barracks attempted to shoot her, but fortunately he missed his aim.

BOMBAY.

Ship burnt.—The ship *Belvidere* from Bombay, laden with cotton and opium, was destroyed by fire at Singapore on the 6th October—all her cargo was lost.

Agra.—It is rumoured that Mr. Robertson, the Lieut. Governor of Agra is about to proceed to England, and that the Governor General will take charge of that presidency.

Destructive Fire.—The village of *Vessava* in the island of Salsette has been the scene of an awful conflagration. 900 huts were consumed, and some lives lost.—*Courier Nov. 4.*

CALCUTTA.

Conversion from Hinduism.—A Hindu of the name of Goroo Churn Bose was baptized by the venerable arch-deacon Deatry on Friday the 28th October.

AFFGHANISTAN.

One of our letters makes mention of a very interesting scene and one which, amidst the blood-shed and destruction which have lately been the order of the day it is refreshing to dwell upon. On the 2d inst. the whole of the European troops and officers assembled on parade for prayers which were read most impressively by the Rev. Mr. Allen of the Queen's 41st. regiment; all fervently joined in rendering most heartfelt thanks for the release of the prisoners and the late successes. The Psalms were well selected and well sung by the men of the 13th and 31st foot, chosen for the purpose and the sermon was a most excellent one; the whole is described as most interesting and affecting. Most of the released captives were present, and their feelings we cannot undertake portray.—*Delhi Gazette, October 20.*

AFFGHANISTAN, Latest Engagement.—Letters of the 30th of Sept. say that general McCaskill encountered the enemy on the 29th at Istaliff. The Affghans were under the command of Ameen Oollah Khan, and strongly posted with artillery. The engagement was a severe one, and the enemy were beaten with great loss. We captured two 6 pounders and a large quantity of ammunition, arms, &c. Two officers were killed, and several were wounded. Ameen Oollah escaped during the fight. So strong did the Affghans consider their position, that all the women and property taken from Cabul had been placed there for security. During the flight, the women were seen scouring across the hills and several were captured.—*Bengal Hurkaru Oct. 29.*

General Pollock's Camp.—We have information no longer from Cabul but from General Pollock's camp, dated the 14th ultimo, announcing the arrival of the general there, the fourth retrograde march from Cabul, on the same date.—The place is called rather snug, and we have the satisfaction to state that all were safe and sound, and that not a shot had been fired at them. The whole of Cabul had been either ravaged or destroyed, except the Bala Hissar and the quarter inhabited by the Kuzzilbashies.

Release of Dost Mahomed.

The Governor General by proclamation announces that when the British army returning from Affghanistan, shall have passed the Indus, all the

Affghans now in the power of the British Government shall be permitted to return to their country.

CAPE OF GOOD HOPE.

Shipwreck and loss of life.—Cape papers announce the shipwreck of the *Abercrombie Robinson* with troops for Algoa Bay, and the *Waterloo* with convicts for Van Dieman's Land—by stranding in a gale in Table bay.—The passengers and crew of the former were landed in safety but the *Waterloo* went to pieces so rapidly that out of 300 persons on board only 98 were saved.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The Overland Mail arrived at Colombo on Monday the 21st. ult. by the Steamer *Seaforth* from Bombay. The Jaffna packets were received, we believe, on Sunday the 27th. ult. The latest dates from London that we have seen are of Sept. 30. We give below a summary of the most important intelligence received by this opportunity.

Ratification of a Treaty between Great Britain and the United States. On the 9th. of Aug. a treaty was signed at Washington, by Lord Ashburton, on the part of Great Britain, and Mr. Daniel Webster, on the part of the United States, for "the settlement of disputes between the two countries relative to the boundary question; the right of search claimed by Great Britain for the better suppression of the slave trade," and for "the giving up of criminals, fugitives from justice, in certain cases." The Treaty was approved by the American Senate by the large majority of 39 to 9. The Times of Sept. 16, states "that the *prima facie* effect of the Treaty does so far favour the American claims as perfectly to explain and justify the determination with which they have first acted on, and since clung to, their own interpretation of its provisions."

New American Tariff.—A Tariff Bill of a highly prohibitory character, has at length been passed by both houses of Congress, and signed by the president. It was thought the high duties imposed, would have the effect to lead the western states to draw all their supplies of manufactured goods from Canada, and to send their produce that way in exchange.

New Post Office Treaty.—M. Dubost, one of the heads of the French Post office, has been in London, charged by the Government to negotiate a new post office treaty on a much larger and more liberal basis than the existing one, extending in its arrangements to the more rapid transmission of the Indian mail from Marseills, and to the removal of the vexatious delays hitherto experienced by the London couriers in carrying their despatches through France.

Dwarkanauth Tagore.—Baboo Dwarkanauth Tagore has presented to the Queen a magnificent Indian shawl, and to the prince of Wales a dagger, the handle of rock crystal, mounted in black enamel encrusted with diamonds of pure water, the sheath being studded with rubies. Her Majesty had in return signified her intention to make him a present of her portrait, accompanied by one of her royal consort. The baboo was about to return to India via France and Egypt.

Fire at Liverpool.—A fire had occurred at Liverpool destroying property to the amount of from £500,000 to £700,000.

Return of operatives to their work.—The operatives had returned to work at their former wages—driven to it by their necessities and to avoid starvation. Harmony was not restored between them and their employers.

Harvest.—The harvests in England were early and abundant.

Constantinople.—The Porte, it is said, is about to yield to the demands of the Christian powers and in consequence, a change had been made of various high officers. Izzet Mahomed Pasha, the late grand vizier is appointed Governor of Adrianople and of the province of Tchurmen in the place of Said Pasha, who is transferred to the government of Angora. Izzet Pasha general of division at Saidea, is promoted to the government of Jerusalem. The Sultan had conferred on Mahomet Ali, the dignity of honorary grand vizier in consideration of his devotedness to the imperial throne and of his long and faithful services.

CONTENTS.—அட்டவணை.

	Pages.	கூட்டுண்பவன் செய்த பிரப
Abridgement of Good's Book of		ஞ்சு தூவ
Nature	281	281
Missionary Enterprizes in the		தென் சமுத்திரத் தீவில் கடல்
South Seas	282	த சங்கதி
Communications	283-286	283-284
A Psalm of David king of Israel	287	இஸரவேலின் இராசாவாய்
Soothsaying	ib.	தால்தின் சங்கீதம்
Almanac	288	287
Gardener's Calendar for Sept.	289	பஞ்சாங்கம்
Communications	289-294	288-294
Summary of News	295	295